

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 13 ΟΧΤΩΒΡΗ 1995 ΑΡ. ΦΥΛ. 241 ΔΡΧ. 150

ΝΑ ΣΥΝΤΡΙΒΕΙ Ο ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΑΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Αυτή τη φορά ο Παπανδρέου δεν τα πήγε καλά. Πέτυχε πολλά, αλλά βγαίνει νικημένος. Πέτυχε το βασικό του στόχο, το πέρασμα της γραμματείας στα χέρια του Λαλιώτη μέσω του Σκανδαλίδη, όπως κατάφερε και να σύρει ενάντια στους Ευρωπαίους Σημίτη και Β. Παπανδρέου ολόκληρο σχεδόν το αυτοδυναμικό κομματικό ΠΑΣΟΚ. Πέτυχε επίσης να χάσει για πρώτη φορά τον Παπούλια στο Εκτελεστικό. Τέλος, για ένα τόσο ισχυρό χτύπημα της ευρωπαϊκής ομάδας όσο αυτό που εκφράστηκε στην ομιλία του η πλειοψηφία που πήρε ο Παπανδρέου στο ζήτημα της διαδικασίας στην Κ.Ε. ήταν σημαντική.

Όμως το τίμημα αυτών των επιτυχιών ήταν ασύλληπτο. Το τίμημα ήταν ότι για πρώτη φορά ο αυτοκράτορας έπεσε από το άλογο. Μερικές μεγάλες πολιτικές στιγμές έχουν την τύχη να συνοψίζονται σε μια εικόνα. Αυτή την εικόνα την πρόσφερε η Β. Παπανδρέου, που με μια υπέροχη αναίδεια διέκοψε μπροστά σε όλη την Ελλάδα τον Ποσειδώνα την ώρα που έριχνε τους κεραυνούς του και φαινόταν να γεύεται τον τρόμο που προκαλούσε σε μια αίθουσα που του ήταν πάντα δουλική. Η Παπανδρέου έριξε ένα χαρτί μπροστά στον αδιαμφισβήτητο και ξαναδιάνυσε έναν ατέλειωτο διάδρομο κατάλληλο για να επιμηκύνει τη στιγμή.

Μέχρι πριν λίγους μήνες μια τέτοια κίνηση θα σήμαινε για το δράστη της βέβαιο κομματικό, ακόμα και διακομματικό θάνατο. Όχι μόνο τα κομματικά σκυλιά, αλλά και οι λεγόμενοι ψυχραιμοί πολιτικοί αναλυτές θα συμφωνούσαν ότι αυτή η κίνηση δεν είχε τακτ, ούτε επίπεδο, ούτε αληθινό θάρρος απέναντι σε μια πραγματικά μεγάλη “ήρεμη δύναμη”, όπως αυτή του λεγόμενου χαρισματικού ηγέτη.

Τώρα όλοι παραδέχτηκαν την αξία αυτής της κίνησης, με εξαίρεση το Ριζοσπάστη της 12/10, που τη χαρακτήρισε «κακέκτυπη απόδοση υποκριτικών στιγμών της “Τζιλντα”». Πραγματικά, ήταν το πρώτο ανοιχτό ράπισμα στον αρχηγό των εν Ελλάδι ρώσων πρακτόρων, στον άνθρωπο που φρόντιζε πάντα να δίνει μάχες με το κύρος του από τα πριν και με κατάλληλες διαδικασίες θωρακισμένο.

Ασφαλώς η Παπανδρέου δεν ήταν μόνη της χθες. Και αυτή και ο

Σημίτης και μια σειρά άλλα στελέχη ήρθαν να πατήσουν πάνω σ’ ένα πλατύ και μαχητικό ρεύμα απόρριψης αυτού του μεγάλου διαφθορέα, ένα ρεύμα που γιγαντώθηκε μέσα στην ίδια τη βάση της ελληνικής κοινωνίας και του ίδιου του ΠΑΣΟΚ. Είναι αυτό που εμπύχωσε υποταγμένους και τσαλακωμένους ανθρώπους, όπως είναι τα ηγετικά στελέχη του ΠΑΣΟΚ, και τους έδωσε τη δύναμη να κάνουν αυτό που κάνει πάντα κάθε ανώριμη ακόμα εσωκομματική αντιπολίτευση: ν’ αρνηθεί τη διαδικασία, πριν αρνηθεί την πολιτική γραμμή.

Η Παπανδρέου με τη διακοπή της και ο Σημίτης με τη διαδικαστική του πρόταση λίγο πριν ξεκινήσει ο Παπανδρέου περιφρόνησαν την ακραία φασιστική διαδικασία στην

οποία υποχρεώθηκε για τη θωράκισή του ο Παπανδρέου και την έσπασαν, κατηγορώντας τον ταυτόχρονα για αυταρχισμό και φυγομαχία. Άλλωστε και η ίδια η μέγχι τα τώρα ανώτερη μορφή κριτικής τους στον Παπανδρέου ήταν πάνω στην τεχνική του ικανότητα να διοικεί και όχι πάνω στην πολιτική του γραμμή, ιδιαίτερα πάνω στην “εθνική” του πολιτική. Το ζήτημα της διαδοχής πρόσφερε απλά το έδαφος για μια διαδικαστική μάχη. Όμως μόνο έτσι θα μπορούσε να συγκροτηθεί ένα πραγματικά πλατύ πολιτικό μέτωπο όλων των διαφωνούντων και όλων των δυσαρεστημένων του κόμματος και της κυβέρνησης.

Καταλύτης για να συγκροτηθεί αυτό το πλατύ μέτωπο της δυσ-

ρέσκειας ήταν η Λιάνη, που πραγματικά ζωγράφισε στο λαό την ηθική παρακμή, τον αυταρχισμό και την απόλυτη εξαχρείωση του στενού παπανδρεϊκού μετώπου των εθνικιστών και των ρωσόδουλων, και το απομόνωσε στο έπακρο. Έτσι, μπόρεσαν να ξεθαρρέψουν και να μιλήσουν όλοι οι κατά καιρούς ποδοπατημένοι. Αυτή η λαϊκή οργή είναι η βαθύτερη αιτία για την απόφαση τριών πολιτικών ρευμάτων μέσα στο ΠΑΣΟΚ να κάνουν αποχή από το νέο Εκτελεστικό. Αυτή η αποχή εμπόδισε για πρώτη φορά το αιώνιο πετυχημένο σχέδιο του Παπανδρέου να τραυματίσει όλες τις εχθρικές του τάσεις στρέφοντας την καθεμιά ενάντια στην άλλη, αλλά να μην τις αφήνει να πεθαίνουν ούτε να αυτονομούνται, ώστε να εξασφαλίζουν

την άνοδο της δικιάς του, στενής ρωσόδουλης ομάδας και τη φαινομενική ενότητα του πλαδαρού του κόμματος. Αυτό το εξουθενωτικό παιχνίδι το ονόμαζε “σύνθεση”.

Αυτή τη φορά η “σύνθεση” απέτυχε. Όχι μόνο δεν μπόρεσε να διασπάσει τους “4”, και κυρίως το δίδυμο πυρήνα τους (Β. Παπανδρέου-Σημίτη), αλλά κυρίως δεν μπόρεσε, παρά τις απελπισμένες εκκλήσεις του, να τραβήξει και να συσπειρώσει το από καιρό παραμερισμένο παλιό κέντρο, που έχει σαν πιο νοματαγή του εκπρόσωπο το Χαραλαμπίδου.

Το κακό όμως είναι ότι δεν μπόρεσε να πείσει ούτε την ομάδα των “λοχαγών”, με επικεφαλής τον Καστανίδη, που είναι τόσο πολύ δεμένη με τους λαλιωτικούς. Έτσι, φτιάχτηκε το λιγότερο αντιπροσωπευτικό Εκτελεστικό όλων των εποχών, μοιρασμένο ανάμεσα στους αυτοδυναμικούς και τους ρωσόδουλους και διανθισμένο με μερι-

συνέχεια στη σελ. 6

Η ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ ΚΑΤΑ ΓΚΛΙΓΚΟΡΟΦ ΔΕΙΧΝΕΙ ΚΡΕΜΛΙΝΟ

Η απόπειρα δολοφονίας κατά του Γκλιγκόροφ είναι ένα πολύ μεγάλο γεγονός για τη σταθερότητα της γειτονικής χώρας ώστε να μην κρύβει πίσω της ένα γενικό σχέδιο πολιτικής και, ίσως, στρατιωτικής αναταραχής. Κάνουν λοιπόν πολύ καλά όσοι ανησυχούν. Είναι όμως πολύ κωμικό να ανησυχούν τώρα όλοι εκείνοι που για χρόνια έχουν χτυπήσει τον Γκλιγκόροφ σαν εχθρό της Ελλάδας, της ειρήνης, της καλής γειτονίας και τον έχουν εμφανίσει σαν τέτοιο μπροστά στα μάτια του ελληνικού λαού. Έφτανε όμως να βρεθεί αυτός ο άνθρωπος στο χέλιος του τάφου για να νιώσει ο λαός μας ότι κάτι δεν πάει καλά μ’ αυτές τις θεωρίες. Γιατί μόνο σε κάτι τέτοιες στιγμές κάνει το μυαλό ένα γρήγορο, σχεδόν αυθόρμητο απολογισμό και βρίσκει ότι αυτός ο ηγέτης δε χρησιμοποίησε ποτέ τη βία σαν όπλο μέσα στη χώρα του, ότι δε μίλησε ποτέ τη γλώσσα της βίας, ούτε χρησιμοποίησε τη βία, ενά-

ντια στους γείτονές του, ενώ δέχτηκε ο ίδιος το πιο ακραίο χτύπημα της πολιτικής βίας: την επαγγελματική, επιστημονική δολοφονική βία. Από αυτή την άποψη, αν ο Γκλιγκόροφ καταφέρει να συνεχίσει να ζει πολιτικά, η απόπειρα εναντίον του θα έχει προσφέρει τόσα πολλά στην ανάπτυξη της πολιτικής συνείδησης του λαού μας και τόσα πολλά στην υπόθεση της ειρήνης σχετικά με το Μακεδονικό, όσα χρόνια ειρηνικών διπλωματικών επαφών και τόνοι προπαγάνδας. Αλλά η επιβίωση του Γκλιγκόροφ θα είναι πάνω απ’ όλα καθοριστική για τις άμεσες πολιτικές εξελίξεις στα Βαλκάνια. Η δολοφονική επίθεση εναντίον του ήθελε να σύρει τις εξελίξεις στην ακριβώς αντίθετη κατεύθυνση από εκείνη στην οποία τις οδηγούσε αυτός.

Η ΚΥΡΙΑΡΧΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ
ΑΝΑΛΥΣΗ

Η κυρίαρχη πολιτική ανάλυση στην Ελλάδα καταλήγει στο συ-

μπερασμα ότι ο Γκλιγκόροφ χτυπήθηκε επειδή θέλησε να εξομαλύνει τις σχέσεις της χώρας του με την Ελλάδα και τη Σερβία.

Άρα, με βάση αυτή την αντίληψη, η πηγή του χτυπήματος πρέπει να αναζητηθεί στους μακεδόνες εθνικιστές, που αντιδράσανε στις υποχωρήσεις απέναντι στην Ελλάδα, και ιδιαίτερα στην αλλαγή της σημαίας. Συμπέρασμα: η πιο ειρηνόφιλη πολιτική είναι η υποχώρηση στην Ελλάδα, που προφανώς έχει δίκιο.

Αυτή η θεωρία συνδυάζεται πάντα με τον ισχυρισμό ότι λίγο πριν χτυπηθεί ο Γκλιγκόροφ είχε επιχειρήσει και άνοιγμα στο Βελιγράδι με την επίσκεψη που έκανε στο Μιλόσεβιτς δύο μέρες πριν. Βέβαια, αυτοί που το λένε αυτό το τελευταίο κρύβουν ότι αυτή δεν ήταν μια καρποφόρα συνάντηση, γιατί σύμφωνα με τις πληροφορίες που έφτασαν στον Τύπο ο Μιλόσεβιτς επέμενε να μην αναγνωρίζει τη Δημ. της Μακεδονίας όσο ο Γκλιγκόροφ δεν ερχόταν σε

σύγκρουση με την Ευρώπη σπάζοντας το εναντίον του εμπάργκο.

Αν τώρα συνδυάσουμε την εξομάλυνση με την Ελλάδα με την εξομάλυνση με τη Σερβία, βγαίνει σχεδόν αβίαστα το συμπέρασμα -πάντα με βάση την παραπάνω αντίληψη- ότι οι δολοφόνοι προσπάθησαν να εμποδίσουν την υποχωρητική πολιτική που ακολουθούσε ο Γκλιγκόροφ απέναντι στα δύο σταθερά σημεία της ρώσικης διπλωματίας στα Βαλκάνια, που είναι η Ελλάδα και η Σερβία, ή, αλλιώς, στους δύο πόλους της κάθετης μέγγενης που σφίγγει τη μικρή αυτή χώρα. Αυτή ακριβώς την ανάλυση κάνει ένας υπερασπιστής της ρωσοελληνικής φιλίας, ο Βαλκάνικος του ΕΛΙΑΜΕΠ, που εξήγησε τη δολοφονία σαν αντίδραση του οριζόντιου βαλκάνιου άξονα Αλβανίας-Βουλγαρίας-Τουρκίας στην πορεία υπαγωγής της Μακεδονίας στον κάθετο άξονα Βελιγράδι-Αθήνα.

Για τους ρωσόφιλους ο οριζό-

συνέχεια στη σελ. 4

Η ΒΡΩΜΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ

Η διεκδίκηση των "γερμανικών επανορθώσεων", δηλαδή της επιστροφής βασικά του κατοχικού αναγκαστικού δανείου που είχε πάρει η ναζιστική Γερμανία από την Ελλάδα, ύψους 38 εκ. χρυσών λιρών, και των αποζημιώσεων για τα θύματα και τις καταστροφές του πολέμου, ήταν πάγια θέση της πολιτικής του ψευτοΚΚΕ. Η προπαγάνδα γι' αυτό το ζήτημα γινόταν για αρκετά χρόνια σε χαμηλούς τόνους, ενώ το όλο θέμα ήταν "ξεχασμένο" για τις κυβερνήσεις Παπανδρέου - Μητσοτάκη. Τους τελευταίους μήνες ξαφνικά το ψευτοΚΚΕ μαζί με το ΣΥΝ έκανε τις γερμανικές επανορθώσεις κεντρικό πολιτικό ζήτημα της εσωτερικής και εξωτερικής πολιτικής, προκαλώντας την όξυνση στις σχέσεις μας με τη Γερμανία και έχοντας την ολόπλευρη στήριξη της κυβέρνησης.

Η "αγωνία" του ψευτοΚΚΕ δεν οφείλεται σε όψιμες αντιφασιστικές και αντιναζιστικές ανησυχίες. Οι σοσιαλφασίστες του Περισού ισχυρίζονται ότι κάνουν τώρα τη φασαρία γιατί συμπληρώνεται ο χρόνος της παραγραφής των αξιώσεων του ελληνικού κράτους κατά του γερμανικού Δημοσίου. Όμως ο χρόνος αυτός έτρεχε εδώ και χρόνια. Η αλήθεια είναι ότι τη στιγμή αυτή της μεγαλύτερης προσέγγισης με τη Ρωσία πρέπει να έρχεται η μεγαλύτερη όξυνση με την Ευρώπη, μέσα στα επιτρεπόμενα από τις δοσμένες πολιτικές συνθήκες όρια, στο επίπεδο τόσο της εξωτερικής πολιτικής όσο και της προπαγάνδας μέσα στο λαό.

Έτσι, καταρχήν το ψευτοΚΚΕ ζήτησε πολλές φορές να τεθεί ανοιχτά το ζήτημα από την ελληνική κυβέρνηση, αλλά ο Παπανδρέου αρνήθηκε να το κάνει, γιατί στα πλαίσια της σημερινής Ευρώπης και με δεδομένη την απομόνωση της Ελλάδας μια τέτοια κίνηση θα τον απομόνωνε. Στη συνέχεια το ψευτοΚΚΕ παρότρυνε διαμαγωγικά τους πολίτες να εγείρουν ιδιωτικά αγωγές εναντίον του γερμανικού Δημοσίου, παρασύροντας σε ανώφελες περιπέτειες το λαό, αφού ένα τέτοιο ζήτημα μόνο σε επίπεδο διεθνών διαπραγματεύσεων μπορεί να λυθεί. Και τελικά προχώρησε το ίδιο σε μια πράξη άσκησης εξωτερικής πολιτικής με τις ευλογίες της κυβέρνησης, δηλ. την αποστολή επιστολής στον Κολ, με την οποία ο Κόρακας (!) "θύμισε" στη Γερμανία τις υποχρεώσεις της απέναντι στην Ελλάδα υπολογίζοντας ως εξής: Το κατοχικό δάνειο, υπολογιζόμενο με ελάχιστο επιτόκιο 3%, ξεπερνά τα 17 δισεκατομμύρια δολάρια, δηλαδή καλύπτει το μισό και πλέον ελληνικό δημόσιο χρέος, και οι αποζημιώσεις ανέρχονται σε 35 δισεκατομμύρια δολάρια. Αυτά τα ποσά αξίωσε το ψευτοΚΚΕ από τη Γερμανία (*Ελευθεροτυπία*, 5/10).

Στην απαίτηση αυτή τόσο ο Κολ όσο και ο υφυπουργός Εξωτερικών Σέφερ απάντησαν ότι το θέ-

μα έχει κλείσει και δεν υπάρχει περίπτωση να αρχίσουν τώρα διαπραγματεύσεις με την Ελλάδα γι' αυτό. Οι δηλώσεις αυτές προκάλεσαν την οργή της κυβέρνησης, η θέση της οποίας, όπως εκφράστηκε από το Χυτήρη, είναι ότι το θέμα δεν έχει κλείσει, είναι ανοιχτό και σωστά κάνουν προσφυγές οι πολίτες. Παρέπεμπε μάλιστα σε παλαιότερη απάντηση του Παπούλια σε σχετική ερώτηση του ψευτοΚΚΕ, στην οποία αναφέρεται ότι «η Ελλάς ουδέποτε παραιτήθη των εν λόγω απαιτήσεων της και, αντιθέτως, θεωρεί ότι το πρόβλημα αυτό παραμένει πολιτικά ανοιχτό» (*Ελευθεροτυπία*, 30/9).

Ο ΣΥΝ πριμοδότησε με ενθουσιασμό το ψευτοΚΚΕ σ' αυτή την εκστρατεία δείχνοντας άλλη μια φορά τον κάλπικο φιλοευρωπαϊσμό του. Σύμφωνα με δηλώσεις του Κωνσταντόπουλου, «πρόκειται για μέγιστο εθνικό πρόβλημα που έχει τεράστια πολιτική, ηθική και ιστορική σημασία» (*Ελευθεροτυπία*, 7/10).

Τα κίνητρα των σοσιαλφασιστών γίνονται ξεκάθαρα από τη σιωπή τους για χρόνια, όταν διάδοχος της ναζιστικής Γερμανίας ήταν τόσο η "αδελφή" δήθεν σοσιαλιστική Ανατολική Γερμανία όσο και η καπιταλιστική Δυτική Γερμανία. Για χρόνια τους "έπνιγε το δίκιο", αλλά έβγαζαν μόνο νιθύρους, μέχρι που αποφάσισαν μετά την ενοποίηση να βγάλουν την πολεμική ιαχή εναντίον της ενιαίας πλέον Γερμανίας.

Το ζήτημα είναι αν πράγματι δικαιούται η Ελλάδα τα συγκεκριμένα ποσά από τη Γερμανία. Το ζήτημα αυτό έχει δύο πλευρές. Η μία, που είναι η δευτερεύουσα, είναι η νομική και αφορά το ζήτημα της παραγραφής αυτών των αξιώσεων. Η δεύτερη, που είναι και η κύρια, είναι η πολιτική και αφορά τόσο το ζήτημα της τιμωρίας της ναζιστικής Γερμανίας για τις βαρβαρότητες του Β' Παγκοσμίου Πολέμου όσο και το χαρακτήρα της σημερινής Γερμανίας.

Σε ό,τι αφορά το νομικό ζήτημα η κατάσταση έχει ως εξής: Η Γερμανική Ομοσπονδιακή Δημοκρατία, παρόλο που είχε γίνει παράδοση άνευ όρων και υπήρχε από πλευράς Διεθνούς Δικαίου υποχρέωση για την αποκατάσταση των ζημιών, είχε προβάλει αναβλητική ένσταση με το επιχειρήμα ότι οι υποχρεώσεις αυτές βάρυναν ολόκληρη τη Γερμανία, επομένως και την Ανατολική, και μόνο μετά την ενοποίησή της θα μπορούσε να τις πληρώσει. Μετά την ενοποίηση στις 12 Σεπτέμβρη 1990 υπογράφηκε στη Μόσχα συνθήκη για την οριστική ταχτοποίηση των σχέσεων της Γερμανίας, αφενός μεταξύ της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της "Λαϊκής" Δημοκρατίας της Γερμανίας και αφετέρου των ΗΠΑ, της Γαλλίας και της Αγγλίας. Σύμφωνα με αυτή τη συνθήκη, «η ενωμένη Γερμανία θα αποφασίζει κυριαρχικά

για τις εσωτερικές και εξωτερικές υποθέσεις της». Επομένως έπαψε να ισχύει η προηγούμενη αναβλητική ένσταση.

Από εκεί και πέρα, επειδή έχουν περάσει πενήντα χρόνια από τότε, υπάρχει το θέμα της παραγραφής των συγκεκριμένων αξιώσεων, για το οποίο έχουν εκφραστεί δύο θεωρίες: Η μία είναι ότι τα εγκλήματα των στρατευμάτων Κατοχής αποτελούν παραβιάσεις του Διεθνούς Δικαίου που δεν υπόκεινται σε παραγραφή. Η δεύτερη είναι ότι σε κάθε περίπτωση, αν γίνει έστω δεκτό ότι ισχύει η πενταετής παραγραφή που προβλέπεται για τις χρηματικές αξιώσεις του κοινού αστικού δικαίου και εφόσον η συνθήκη της Μόσχας κυρώθηκε το 1991, υπάρχει χρόνος για την έγερση των αγωγών μέχρι το τέλος του Ιανουαρίου του 1996 (*Ελευθεροτυπία*, 6/10). Γι' αυτή την παραγραφή μιλάνε οι σοσιαλφασίστες. Από νομική άποψη λοιπόν οι αξιώσεις αυτές στέκουν.

Τα διεθνή ζητήματα όμως δεν λύνονται με νομικές ερμηνείες, αλλά πολιτικά. Η πολιτική της Γερμανίας για το ζήτημα είναι οι διμερείς συμφωνίες συνεργασίας (π.χ. με χώρες όπως η Ρωσία, Πολωνία και το Ισραήλ) και η καταβολή μέρους των επανορθώσεων με τη μορφή βοήθειας προς αυτές. Είναι ο μόνος τρόπος για να αποφύγει την εξαφάνισή της από το χάρτη της Ευρώπης, αφού αν ικανοποιούσε απαιτήσεις ανάλογες με τις ελληνικές, και μάλιστα για όλα τα ανατολικά κράτη που έχουν αξιώσεις από τον πόλεμο, έπρεπε να πάψει να υπάρχει σαν κράτος όχι μόνο η γερμανική αστική τάξη, αλλά ολόκληρος ο γερμανικός λαός θα έπρεπε να γίνει δούλος των υποχρεώσεων αυτών. Το παράλογο άλλωστε ύψος αυτών των απαιτήσεων δείχνει και το φασιστικό τους χαρακτήρα.

Η πολιτική πλατφόρμα του σοσιαλφασισμού για το δικαίωμα του ελληνικού κράτους είναι αυτή που περιεκτικά εκφράζει ο Ζουράρις σε άρθρο του στην *Ελευθεροτυπία* (4/10): «Οι Γερμανοί εγκλημάτισαν και δεν τιμωρήθηκαν, έκλεψαν και δεν πληρώσαν. Αν τους αποθρασύνουμε με την υποχωρητικότητα μας, θα αποθρασύνουμε την επιθετικότητά τους».

Δηλαδή, πρώτον, η σημερινή Γερμανία πρέπει να πληρώσει για τα εγκλήματα της ναζιστικής Γερμανίας που έμεινε ατιμώρητη, δεύτερον, η σημερινή Γερμανία είναι συνέχεια της ναζιστικής Γερμανίας και, αν δεν τιμωρηθεί, θα αποθρασυνθεί στην άσκηση της φασιστικής της επιθετικής πολιτικής. Για άλλη μια φορά ο σοσιαλφασισμός και ο κλασικός φασισμός συναντιούνται και αλληλοσυμπληρώνονται στη χυδαία και ασύστολη δημαγωγία.

Η ναζιστική Γερμανία δεν έμεινε ατιμώρητη για τα εγκλήματα της. Η ίδια η χώρα ισοπεδώθηκε από τους Συμμάχους, υπέγραψε ε-

ξευτελιστικές συνθήκες, μπήκε υπό την κατοχή και κηδεμονία των νικητών, απομονώθηκε πολιτικά και καταδικάστηκε από ολόκληρο τον κόσμο, όπως ακριβώς έπρεπε να γίνει. Το διάδοχο κράτος πλήρωσε μέρος των επανορθώσεων με τις διμερείς συμφωνίες. Η Ελλάδα το 1960 εισέπραξε βάσει μιας τέτοιας συμφωνίας 115 εκατομμύρια μάρκα.

Η σημερινή Γερμανία δεν είναι ίδια με τη ναζιστική Γερμανία, ούτε αποτελεί συνέχειά της. Το κομμάτι της αστικής τάξης που εκπροσωπούσε το ναζισμό έχει συντριβεί, και αυτό φαίνεται στο ότι οι νεοναζιστικές οργανώσεις χαρακτηρίστηκαν παράνομες στη Γερμανία, κάτι που δεν έχει γίνει στην Ελλάδα, στο ότι ο Κολ συμμετείχε σε αντιναζιστικές πορείες και εκδηλώσεις και δήλωσε πρόσφατα ότι η ήττα του ναζισμού ήταν νίκη της Γερμανίας. Οι ελληνικές κυβερνήσεις και οι "πατριώτες" σοσιαλφασίστες δεν έχουν κάνει ποτέ παρόμοια δήλωση για την εισβολή της Ελλάδας στην Τουρκία το '22. Δεν πρέπει επίσης να ξεχνάμε ότι οι νεοναζιστικές οργανώσεις που εμφανίστηκαν στην ενοποιημένη Γερμανία προέρχονται από τις παλιές κόβες του φασιστικού "κομμουνιστικού" κόμματος της Ανατολικής Γερμανίας, από τα σπάργανα του σοσιαλφασισμού. Δεν έχουν να κάνουν με τον παλιό ναζισμό. Τέλος, και το κυριότερο, οι συνεργάτες των γερμανών ναζί κυβέρνησαν την Ελλάδα λόγω εμφυλίου, ενώ οι ναζί της Γερμανίας κυνηγήθηκαν σαν άγρια θηρία.

Η διεκδίκηση λοιπόν των γερμανικών επανορθώσεων **σήμερα** δεν αντιστοιχεί στην κοινωνική ανάγκη της τιμωρίας του ναζισμού και είναι έξω από τις διαθέσεις των μαζών. Προβάλλονται από το ψευτοΚΚΕ στα πλαίσια ενός μεσαιωνικού ιστορικισμού που απευθύνεται στη δημοκρατική ευαισθησία του λαού μας και στη νωπή του μνήμη. Η θεωρία της αιώνια χιτλερικής Γερμανίας μοιάζει με τη θεωρία των αιμοσταγών "Τουρκαλάδων που μας είχαν υπόδουλους τετρακόσια χρόνια" και είναι το ίδιο αντιδραστική. Η ιστορία μεταβάλλει το χαρακτήρα των κρατών και των εθνών και το καλύτερο παράδειγμα είναι πως ό,τι ήταν κάποτε προπύργιο της επανάστασης (Ρωσία, Κίνα) σήμερα εκπροσωπεί τον πιο μαύρο φασισμό.

Όταν η ρώσικη αρκούδα φοράει μια χαμογελαστή μάσκα για τον εφησυχασμό των Ευρωπαίων και μετατρέπεται σε άκακη γατούλα, οι υποταχτικοί της δείχνουν τα νύχια τους για λογαριασμό της. Αυτή η δουλική πολιτική στη ρώσικη υπερδύναμη επιβάλλει τώρα την αντιγερμανική εκστρατεία και αυτή είναι που οδηγεί τη χώρα στην καταστροφή. Στη σημερινή εποχή είναι ο ρώσικος σοσιαλμπερριαλισμός που πρέπει να γνωρίσει την πιο σκληρή τιμωρία από το παγκόσμιο προλεταριάτο, όπως και οι ντόπιοι υπηρέτες του από το ελληνικό.

Ρώσικα τανκς στην Κύπρο

Την Κυριακή 1η Οκτώβρη στη Λευκωσία πραγματοποιήθηκε στρατιωτική παρέλαση για την επέτειο της Κυπριακής ανεξαρτησίας. Σ' αυτήν για πρώτη φορά πήραν μέρος ρώσικης κατασκευής τεθωρακισμένα οχήματα μάχης BMP-3. Τα άρματα αυτά είχαν παραληφθεί πριν λίγες μέρες από την Κυπριακή κυβέρνηση. Σε συνέντευξή του ο Πρόεδρος της Κύπρου Κληρίδης μεταξύ άλλων ανέφερε ότι «τα εξοπλιστικά προγράμματα της κυπριακής κυβέρνησης θα συνεχιστούν».

Ο εξοπλισμός του κυπριακού στρατού από τη Ρωσία γίνεται για πρώτη φορά στην ιστορία της Κύπρου και έρχεται να επιβεβαιώσει το γεγονός της πρόσδεσης της Κύπρου στο "ορθόδοξο" τόξο. Μια πρόσδεση που έχει να κάνει τόσο με την άνοδο στην προεδρία της χώρας αυτής του Βασιλείου (την προηγούμενη περίοδο) όσο και, κυρίως, με την αποδοχή του "ενιαίου αμυντικού χώρου" από τη μεριά της σημερινής πολιτικής ηγεσίας της Κύπρου με επικεφαλής τον Κληρίδη. Το δόγμα του ενιαίου αμυντικού χώρου, που εκπροσωπήθηκε από τον πράχτορα της Ρωσίας Παπανδρέου, όπως έχουμε αναλύσει και παλιότερα στη *Νέα Ανατολή*, θεωρεί την Κύπρο προέκταση του Ελληνισμού και κύριο εχθρό την Τουρκία. Σε πρακτική εφαρμογή μπήκε όταν πριν μερικούς μήνες έγιναν κοινές ασκήσεις Ελλάδας-Κύπρου στην Κύπρο.

Ρεβυθούσα

Υπογράφηκε στις 20 Σεπτέμβρη σύμβαση μεταξύ της Δημόσιας Επιχείρησης Αερίου (ΔΕΠΙΑ) και της κοινοπραξίας Sofregaz Technigaz - Τεχνική Ένωση. Η σύμβαση αυτή αφορά στην κατασκευή των κρουγενικών και άλλων εγκαταστάσεων του σταθμού υδροποιημένου φυσικού αερίου στη Ρεβυθούσα (νησάκι απέναντι από τα Μέγαρα). Το φυσικό αυτό αέριο θα έρχεται από την Αλγερία με ειδικά πλοία.

Το έργο αυτό αρχικά προοριζόταν για να λειτουργήσει σε περίπτωση που για διάφορους λόγους οι Ρώσοι μας έκοβαν την παροχή φυσικού αερίου. Στο ζήτημα αυτό είχε δοθεί μια μεγάλη μάχη από τη μεριά της αυτοδυναμικής τάξης του ΠΑΣΟΚ για το χαρακτήρα του έργου, δηλαδή να μπορεί να εξασφαλίσει την παροχή αερίου σε περίπτωση διακοπής της παροχής του από τους Ρώσους. Αντίθετα, με την τωρινή σύμβαση οι ποσότητες αυτές του φυσικού αερίου θα χρησιμοποιούνται για την ενίσχυση του δικτύου κατά τις ώρες αιχμής, όταν δε θα επαρκεί η παροχή αερίου από τη Ρωσία. Το έργο δηλαδή κατέληξε να είναι συμπληρωματικό του ρώσικου αερίου, αντίθετα με την αρχική του εξαγγελία.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο

Κώστας Λιακόπουλος

Χαλκοκονδύλη 35

5ος όροφος

Τ.Κ. 104 32 Αθήνα

Τηλ. 5241058

Ετήσια συνδρομή: 3.600

Εξαμηνιαία: 1.800

Οι εργάτες της Ζώνης δε θα γίνουν υποχείριο του σοσιαλφασισμού

Την ίδια στιγμή που η αρμόδια επιτροπή της Ε.Ε. έγκρινε καταρχήν την πρόταση των εργαζομένων των ναυπηγείων Σκαραμαγκά για συνέχιση της λειτουργίας τους κάτω από το ιδιοχρησιακό καθεστώς του "51%-49%", το ψευτοΚΚΕ προσπαθούσε στον Πειραιά να εκμεταλλευτεί και να στρέψει τη δίκαιη αγανάχτηση και τον αγώνα των εργατών της Ζώνης ενάντια στα "μέτρα της Ευρώπης που κλείνουν τα ναυπηγεία" και στην "τρομοκρατία του Μάαστριχτ".

Λίγο πριν απ' αυτό, οι ίδιες μεσαιωνικές αντιβιομηχανικές δυνάμεις, χρησιμοποιώντας για μια ακόμη φορά τον αχυράνθρωπο του Περιεσού Καλογερίδη, προσπάθησαν να προβοκάρουν τη θετική αυτή απόφαση της Ε.Ε. κατασκευάζοντας το "πρόβλημα ΝΑΥΣΙ".

Μέσα σ' αυτή την περίπλοκη και σύνθετη προβοκάτσια του σοσιαλφασισμού, το εργατικό κίνημα της Ζώνης στηριγμένο στην αποφασιστικότητά του καλείται να καταχτήσει τα δίκαια αιτήματά του.

Ας δούμε πιο αναλυτικά τη σύνθετη και περίπλοκη αυτή κατάσταση.

Το εργατικό κίνημα των μεγάλων ναυπηγείων, της Ελευσίνας και του Σκαραμαγκά, κατάχτησε μια καταρχήν, τεράστιας πολιτικής σημασίας νίκη. Ανέτρεψε βήμα-βήμα την επίθεση των αντιευρωπαϊκών-φιλορώσικων δυνάμεων, που είχαν για στόχο το κλείσιμο των ναυπηγείων, και βρήκαν μέσα στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης εκείνες τις λύσεις που κρατούσαν τα ναυπηγεία ανοιχτά και υπεράσπισαν τα συμφέροντα των εργατών και του τόπου. Αυτή η νίκη καταχτήθηκε μέσα από το χτύπημα του σοσιαλφασισμού και την κατάρρευση ολόκληρης της πολιτικοσυνδικαλιστικής πλατφόρμας του ψευτοΚΚΕ στα μεγάλα ναυπηγεία. Πάνω απ' όλα, έπεσε μέσα από την πράξη ο μύθος της "ιερός" για την αριστερά αρχής της κρατικοποίησης και ο μύθος πως η Ευρώπη κλείνει τα ναυπηγεία.

Το ψευτοΚΚΕ βρέθηκε σε μια τεράστια απομόνωση, όταν οι εργάτες έβλεπαν μέσα στην ίδια τη ζωή το ναυπηγείο της Ελευσίνας αντί για λουκέτο να βράζει από δουλειά, με αποτέλεσμα να εγκρίνουν πριν λίγες μέρες τον απολογισμό δράσης του σωματείου με πρωτοφανή ψηλά ποσοστά και το ναυπηγείο του Σκαραμαγκά να είναι έτοιμο να μπει στο δρόμο της ανάπτυξης.

Ήταν λοιπόν ζήτημα ζωής και θανάτου για το σοσιαλφασισμό να ανατρέψει τα πράγματα. Εκεί έπαιξαν όλα τα χαρτιά τους. Και πρώτα απ' όλα έστησαν την προβοκάτσια Καλογερίδη.

Λίγες μέρες πριν την τελική πρόταση του Βαν Μιρτ στην αρμόδια Ευρωπαϊκή Επιτροπή ο Καλογερίδης βάζει θέμα ΝΑΥΣΙ. Ο προβοκάτορας του Περιεσού

στέλνει στην Ευρωπαϊκή Ένωση φάκελλο με τον οποίο καταγγέλλει την ελληνική κυβέρνηση ότι εφαρμόζει πολιτική επιχορηγήσεων στα κρατικά ναυπηγεία, ιδιαίτερα στο Σκαραμαγκά, και ότι αποκουθεί μια πολιτική αθέμιτου ανταγωνισμού σε βάρος των ιδιωτικών ναυπηγείων, που ανάμεσά τους είναι η ΝΑΥΣΙ.

Με αυτό το "κάρφωμα" ο Καλογερίδης ενισχύει εκείνες τις δυνάμεις που λένε ότι το "51%-49%" στο Σκαραμαγκά είναι μια κομπινα για να συνεχιστεί η κρατικοποίησή του. Έτσι σπρώχνει το Βαν Μιρτ και την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στην απόρριψη της μοναδικής σήμερα λύσης που εξασφάλιζε το μη κλείσιμο των ναυπηγείων. Ταυτόχρονα για αυτές του τις υπηρεσίες ζητούσε την ανταμοιβή του: Δύο δις "δάνειο", επιστροφή της εγγυητικής επιστολής των 250 εκατ. που κρατήθηκε όταν βγήκε αφερέγγυη η προσφορά του για το Σκαραμαγκά, χάρισμα των χρεών του στο ΙΚΑ και στο Ταμείο μετάλλου, που φτάνουν στο ποσό του 1,5 δις.

Όμως ο κύριος αυτός είναι γνωστός για το ρόλο του στην Ε.Ε. και η προβοκάτσια του έπεσε στον αέρα.

Χαρακτηριστικός είναι εδώ ο ρόλος του ψευτοΚΚΕ. Από τη μια, ο Ριζοσπάστης χτυπούσε τον Καλογερίδη για εκβιασμό στην ελληνική κυβέρνηση, δίνοντας έτσι την ευρύτερη πολιτική κάλυψη που χρειαζόταν αυτή η προβοκάτσια, και από την άλλη τα σωματεία που ελέγχει το ψευτοΚΚΕ στη ΝΑΥΣΙ και στη Ζώνη υποστήριζαν τον προβοκάτορα, με επικεφαλής το σωματείο της ΝΑΥΣΙ. Αυτό ήταν το ένα χαρτί του σοσιαλφασισμού.

Το άλλο ήταν η αγανάχτηση των εργατών της Ζώνης. Εδώ τα ζητήματα είναι πιο περίπλοκα και πιο σοβαρά.

Όπως και στα μεγάλα ναυπηγεία, έτσι και στη Ζώνη υπάρχει μια απόλυτη αλήθεια: Η Ζώνη ή θα εκσυγχρονιστεί ή θα κλείσει. Οι πρωτόγονες μέθοδοι δουλειάς που επικρατούν στη Ζώνη έχουν ανεβάσει σημαντικά το κόστος της επισκευής σε υψηλά ποσοστά τέτοια που την αδυνατίζουν σημαντικά στον ανταγωνισμό της παγκόσμιας αγοράς.

Το καθεστώς αυτό του πρωτογονισμού έχει βασικά επιβληθεί από τρεις παράγοντες: Την πλήρη αδιαφορία του κράτους, τη μη συγκέντρωση του κεφαλαίου και τη διατήρηση ενός τεράστιου στρώματος μικροεργολάβων, και την κυριαρχία του σοσιαλφασισμού στα συνδικάτα της Ζώνης.

Η κυριαρχία αυτών των παραγόντων στη Ζώνη για μια μεγάλη χρονική περίοδο έχει οδηγήσει σήμερα τα πράγματα σε οριακό σημείο. Τα παρακάθα δεν έρχονται στο Πέραμα για έπισκευή και η ανεργία μαστίζει κυριολεκτικά το πιο αξιόλογο, ίσως, εργατικό δυ-

ναμικό στη χώρα.

Η κατάσταση των εργαζομένων είναι σήμερα στην κυριολεξία απελπιστική. Τεράστιο ποσοστό που ξεπερνάει το 70% έχει για μήνες να κάνει μεροκάματο, με αποτέλεσμα η φτώχεια και η εξαθλίωση να είναι η πιο μεγάλη απειλή για τους εργάτες. Και το χειρότερο, με τη δοσμένη κατάσταση κανένας δε βλέπει μια άμεση προοπτική. Αυτή είναι η βάση της αγανάχτησης των εργατών την οποία θέλησε να εκμεταλλευτεί ο σοσιαλφασισμός, για να στήσει κόντρα στην κατάρρευσή του στα μεγάλα ναυπηγεία ένα νέο πολιτικοσυνδικαλιστικό κέντρο στον Πειραιά.

Να αντιπαράθεσει δηλαδή στο νέο δημοκρατικό συνδικαλιστικό κίνημα, που βγαίνει ορμητικά ενάντια του στα μεγάλα ναυπηγεία, ένα "ταξικό" αντιευρωπαϊκό σοσιαλφασιστικό κέντρο με βάση τον Πειραιά.

Χωρίς το παραμικρό επιχειρήμα και με τη μέθοδο της δημαγωγίας, ανακηρύσσει σαν υπεύθυνο της κρίσης της Ζώνης και της φτώχειας των εργατών την "Ευρώπη και τα τσιράκια" της στην Ελλάδα.

Έτσι, στρέφει πολιτικά το εργατικό κίνημα της Ζώνης ενάντια στο φιλοευρωπαϊσμό της κυβέρνησης και τους "προδότες" συνδικαλιστές της Ελευσίνας, του Σκαραμαγκά και του Πρωτόπαπα της ΓΣΕΕ.

Όμως είναι τέτοια η πραγματικότητα που υποχρεώνει το ψευτοΚΚΕ να κινηθεί μέσα σε μια μεγάλη αντίφαση.

Ακριβώς επειδή οι δημαγωγίες του δεν αγγίζουν την πραγματικότητα, δεν μπορεί να διατυπώσει ούτε ένα αντιευρωπαϊκό αίτημα, για τον απλό λόγο ότι η Ευρώπη στην ενιαία ναυπηγική της πολιτική δεν ασχολείται με την επισκευή και με την επισκευαστική Ζώνη του Πειραιά. Όλη της η ναυπηγική πολιτική και οι κοινοτικές ρυθμίσεις έχουν να κάνουν με την κατασκευή και τα ναυπηγεία που παράγουν αυτό το εμπόρευμα.

Όμως οι εργάτες δεν μπορούν να βγουν στο δρόμο και να συγκρουστούν χωρίς συγκεκριμένα αιτήματα, και μάλιστα από φορείς που προ πολλού έχουν χάσει την εμπιστοσύνη τους.

Αυτή είναι και η βάση της αντίφασής τους που τους αναγκάζει να διατυπώνουν αιτήματα, που κάτω από την πίεση των δυνάμεων και της δράσης του ΕΡΓΑΣ έχουν ένα δίκαιο χαρακτήρα.

Ποια είναι αυτά;

α) Η εγκατάσταση κρατικών δεξαμενών μέσω του ΟΛΠ στο Πέραμα, παράλληλα με μια σειρά έργων υποδομής στους ντόκους.

Το αίτημα αυτό έχει να κάνει με την ανατροπή του πιο αντιπαραγωγικού παράγοντα μέσα στη διαδικασία της Ζώνης που ανε-

βάζει σημαντικά και το κόστος της: Της κρατικής γραφειοκρατίας.

Το αίτημα αυτό για χρόνια ολόκληρα προτάθηκε και ζυμώθηκε από τις δυνάμεις του ΕΡΓΑΣ σε σύγκρουση με το ψευτοΚΚΕ, που στο δικό του πρόγραμμα για την ανάπτυξη της Ζώνης είχε τα ... τηλέφωνα και τις τουαλέτες!

Για χρόνια ολόκληρα το κράτος μέσω του ΟΛΠ εισπράττει τεράστια ποσά σε συνάλλαγμα και μίζες χωρίς να προσφέρει ούτε μια δραχμή για τον εκσυγχρονισμό της Ζώνης.

Και εδώ ένα είναι το βασικό. **Δεξαμενές.** Η μη συγκέντρωση του κεφαλαίου στη Ζώνη που επέβαλε ο εφοπλισμός δημιουργώντας ένα μεγάλο αριθμητικά στρώμα μικροεργολάβων, για να ρίχνει μέσα από τον οξύτατο ανταγωνισμό τις τιμές της επισκευής, κάνει αδύνατη από αυτό το κεφάλαιο την πραγματοποίηση τέτοιων επενδύσεων.

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Ο μεγαλοεργολάβος Καλογερίδης, που ξαφνικά και μέσα από "άγνωστα" κανάλια έγινε το μεγάλο κεφάλαιο της Ζώνης, προβόκαρε τη ζήτηση των δεξαμενών. Γιατί ενώ πήρε άδεια από το ΥΕΝ για εγκαταστάσεις δεξαμενής, άφησε το ζήτημα αυτό στα χαρτιά εκβιάζοντας για παραπέρα μονοπωλιακά προνόμια. Έτσι, σήμερα η παραγωγική αυτή επένδυση που θα δώσει ζωή στη Ζώνη δεν μπορεί παρά να είναι μια κρατική επένδυση που θα δοθεί για χρήση χωρίς αποκλεισμούς και με φτηνό νοίκι σ' όλους τους εργολάβους της Ζώνης.

β) Η άμεση επιδότηση των ανέργων. Και αυτό είναι ένα αίτημα που πάλεψαν οι δυνάμεις του ΕΡΓΑΣ και που η κατάχτησή του μπορεί να δώσει μια σημαντική ανάσα στους εργάτες της Ζώνης.

γ) Η σύνταξη στα 58 και η μείωση του ορίου των 1000 ενσήμων της τελευταίας δεκαετίας σε 500.

Αίτημα και αυτό άμεσης ανακούφισης των εργαζομένων.

Όπως θα παρατηρεί ο αναγνώστης, και τα τρία αυτά αιτήματα, που αποτελούν σήμερα τις άμεσες διεκδικήσεις των εργατών της Ζώνης, όχι μόνο είναι δίκαια, αλλά κανένα απ' αυτά δεν έρχεται σε σύγκρουση με τις ευρωπαϊκές οδηγίες για τη ναυπηγική πολιτική.

Ο σοσιαλφασισμός, έχοντας εξασφαλίσει την πολιτικοσυνδικαλιστική ηγεμονία μέσα από τις διοικήσεις των συνδικάτων της Ζώνης που ελέγχει, πάτησε σ' αυτά τα αιτήματα για να μπορέσει να στήσει το δικό του "ταξικό" κέντρο στον Πειραιά.

Έτσι, προγραμματίσει τις κινητοποιήσεις του αρχίζοντας με ένα τριήμερο διαμαρτυρίας έξω από του Υπουργείο Εμπορικής Ναυτιλίας.

Ο ΕΡΓΑΣ υποστήριξε αυτές τις κινητοποιήσεις και μήκε μπροστά για να καταχτήσουν οι εργάτες τα δίκαια αιτήματα.

Ταυτόχρονα όλη την προηγούμενη περίοδο με ανακοινώσεις, τοποθετήσεις και ομιλίες στις Γενικές Συνελεύσεις και στα Διοικητικά Συμβούλια υποστήριξε τον αγώνα στα ναυπηγεία της Ελευσίνας και του Σκαραμαγκά, χτύπησε τις μεσαιωνικές θεωρίες του ψευτοΚΚΕ και κάλεσε σε ενιαίο

μέτωπο όλους τους εργαζόμενους στη ναυπηγική βιομηχανία για τη διάσωση των ναυπηγείων και της Ζώνης.

Έτσι, φτάσαμε στο γεγονός να βρισκόμαστε μαζί με το σοσιαλφασισμό στην πρώτη γραμμή των κινητοποιήσεων στη βάση μιας κοινής πλατφόρμας δίκαιων εργατικών αιτημάτων, αλλά με διαφορετικές πολιτικές.

Ο σοσιαλφασισμός, για να φτιάξει το δικό του αντιευρωπαϊκό "ταξικό" κέντρο στον Πειραιά ενάντια στο δημοκρατικό συνδικαλιστικό κίνημα των μεγάλων ναυπηγείων, και εμείς, για να ικανοποιηθούν τα δίκαια αιτήματα των εργατών σε μια κατεύθυνση ανάπτυξης ολάκερης της ναυπηγικής βιομηχανίας της χώρας.

Στην πρώτη διαδήλωση οι δυνάμεις των ΜΑΤ χτύπησαν έξω από το Υπουργείο Εμπορικής Ναυτιλίας. Χτύπησαν αναίτια, απροκάλυπτα, χωρίς εισαγγελική εντολή και χωρίς κανένα, ακόμη και σήμερα, να παίρνει την ευθύνη της εντολής του χτυπήματος.

Σ' αυτή την επίθεση οι εργάτες της Ζώνης, εκφράζοντας με τον καλύτερο τρόπο το δυναμισμό του εργατικού κινήματος, αντιστάθηκαν με ηρωισμό και αυταπάρνηση.

Ο ΕΡΓΑΣ χαιρετίζει αγωνιστικά αυτή την αντίσταση και αναγνωρίζει σ' αυτήν τη θέληση και τη δύναμη των εργατών της Ζώνης να διεκδικήσουν και να πετύχουν την ικανοποίηση των αιτημάτων τους.

Το χτύπημα της αστυνομίας έδωσε πολιτικά το δικαίωμα στο σοσιαλφασισμό να πάρει την υποροχή για την πραγματοποίηση του σχεδίου του.

Γιατί μέσα από τον έλεγχο των συνδικαλιστικών οργάνων είχε τη δυνατότητα να παρουσιάσει το μαζικό αγώνα των εργατών της Ζώνης στις δύο επόμενες διαδηλώσεις που ακολούθησαν σαν ένα αγώνα ενάντια "στην τρομοκρατία του Μάαστριχτ" και "στο ξεπούλημα των ναυπηγείων από τον Πρωτόπαπα και τη συνδικαλιστική ηγεσία των μεγάλων ναυπηγείων".

Όμως οι εργάτες της Ζώνης δεν κατέβηκαν στους δρόμους, δε συγκρούστηκαν με πρωτοφανή αποφασιστικότητα και ηρωισμό για να καπηλευτεί τον αγώνα τους το ψευτοΚΚΕ. Και αυτό το έδειξαν όταν έσπαγαν τις αλυσίδες των ΕΣΑΚιτών, που ήθελαν να βάλουν κάτω από αυστηρό έλεγχο το αγωνιστικό φρόνημα των διαδηλωτών.

Για τους εργάτες της Ζώνης το βασικό ζήτημα είναι η ικανοποίηση των αιτημάτων τους.

Και απ' αυτό θα εξαρτηθεί η επικρατησία η πολιτική του σοσιαλφασισμού ή η πολιτική του δημοκρατικού ταξικού συνδικαλιστικού κινήματος.

Ο ΕΡΓΑΣ θα δώσει με την πιο μεγάλη ένταση την πάλη για τη διεκδίκηση αυτών των αιτημάτων προβάλλοντας μαζικές μορφές αγώνα που απομονώνουν το σοσιαλφασισμό, εξασφαλίζουν την πιο πλατιά υποστήριξη της κοινής γνώμης και φέρνουν πιο κοντά τη νίκη.

Απ' αυτό τον αγώνα θα εξαρτηθούν όλα.

Η ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ ΚΑΤΑ ΓΚΛΙΓΚΟΡΟΦ ΔΕΙΧΝΕΙ ΚΡΕΜΛΙΝΟ

συνέχεια από τη σελ. 1

ντιος άξονας, που χαρακτηρίζεται από τα δύο άκρα του, και κύρια από την Τουρκία, ταυτίζεται με τη Δύση. Γι' αυτό το ψευτοΚΚΕ, που δεν είναι τίποτα άλλο από την πολιτική συμπύκνωση της ρώσικης στρατηγικής στην Ελλάδα, έριξε αμέσως στις ΗΠΑ και τη Δύση γενικά την ευθύνη της δολοφονίας, εκφράζοντας και τις μύχιες σκέψεις όλου του "ορθόδοξου" μετώπου στην Ελλάδα. Ο κνίκτος συλλογισμός δεν μπερδεύεται με κάθετους και οριζόντιους άξονες και έλεγε τα εξής: Αυτοί που θέλουν την αποσταθεροποίηση στο βαλκανικό νότο είναι οι ίδιοι που θέλησαν την αποσταθεροποίηση στο βορρά, δηλαδή στο βοσνιακοκροατικό μέτωπο. Συμπέρασμα: η Δύση. Αυτός ο συλλογισμός είναι ολότελος σωστός, αν όμως αντικατασταθεί η Δύση με τους Ρώσους. Γιατί πραγματικά είναι το δικό τους "ορθόδοξο" μέτωπο, η δική τους γραμμή της περιφρόνησης των κρατών και των συνόρων τους, η δική τους παράδοση της εθνικής ομογενοποίησης και, κυρίως, η δική τους θερμή προσασία του σέρβου τραμπούκου που έπνιξαν στο αίμα τη βόρεια πρόην Γιουγκοσλαβία.

ΟΙ ΔΥΟ ΒΟΥΛΓΑΡΙΕΣ

Είναι λοιπόν πολύ φυσικό να υποθέσει κανείς ότι τώρα που κλείνουν το βόρειο βαλκανικό μέτωπο οι Ρώσοι, σε συνεργασία με την προεδρία Κλίντον, επιχειρούν να ανοίξουν το νότιο, δηλαδή να υποχρεώσουν τη Δημ. της Μακεδονίας να ενταχθεί στον ελληνοσερβικό άξονα και να εγκαταλείψει τη βασικά φιλοευρωπαϊκή διπλωματία Γκλιγκόροφ.

Γιατί δίχως τη Δημ. της Μακεδονίας δεν μπορεί να υπάρξει "ορθόδοξο" τόξο στα Βαλκάνια. Γιατί αυτή η μικρή χώρα, που δεν έχει διέξοδο στη θάλασσα, κβει στη μέση τον άξονα των δύο βασικών βαλκανικών ρωσόφιλων μιλιταριστών, του σέρβικου και του ελληνικού, και βοηθάει τη Βουλγαρία να απελευθερωθεί από τη ρώσικη κυριαρχία και να δεθεί άμεσα μέσω Δημ. της Μακεδονίας και Αλβανίας με την Αδριατική και τη Δύση.

Όταν οι ρωσόφιλοι μιλάνε για οριζόντιο άξονα αναφέρονται ακριβώς στον υπαρκτό κίνδυνο να χάσει η Ρωσία τον έλεγχο πάνω στη Βουλγαρία και το "ορθόδοξο" τόξο να εξατμιστεί κυριολεκτικά. Γι' αυτό ο Γιέλτσιν είχε πει ότι "η Βουλγαρία είναι το κλειδί" (εννοώντας των Βαλκανίων), όταν από τη Σόφια αναγνώριζε τη Δημ. της Μακεδονίας σα Μακεδονία, αναγνωρίζοντας ταυτόχρονα ότι το ζήτημα της τελικής στρατηγικής κατεύθυνσης της Βουλγαρίας δεν έχει κλείσει.

Έτσι, η ρώσικη διπλωματία δεν ενοχλείται σήμερα από το πέσει η ευθύνη του δολοφονικού χτυπήματος στη Βουλγαρία σα μέρος του οριζόντιου άξονα γενικά, προκειμένου να αθωωθεί ολότελα ο κάθετος άξονας. Όμως δεν

υπάρχει μια, αλλά δυο Βουλγαρίες, η ρωσόδουλη και η ανεξάρτητη.

Όμως η μόνη Βουλγαρία που μπορεί να διαπράξει μια δολοφονία είναι εκείνη του κάθετου άξονα, είναι η Βουλγαρία του ρωσόδουλου σοσιαλιστικού (πρώην κομμουνιστικού) κόμματος με επικεφαλής το Βιντένοφ. Είναι αυτή που δηλώνει σε κάθε ευκαιρία ότι η Δημ. της Μακεδονίας είναι το "δεύτερο βουλγαρικό κράτος", μιας και κατ' αυτούς δεν υπάρχει μακεδονικό έθνος, είναι η αντιτουρκική, αντιευρωπαϊκή, "ορθόδοξη" και μεγαλοβουλγάρικη, δηλαδή η υπεραντιδραστική πλευρά της Βουλγαρίας. Αυτή είναι την οποία οι Ρώσοι ενισχύουν και προετοιμάζουν για να καταβροχθίσει τη Δημ. της Μακεδονίας και αυτός είναι ο λόγος που ποτέ οι ίδιοι δεν αναγνώρισαν μακεδονικό έθνος. Σ' αυτή τη Βουλγαρία είναι υπουργός Εσωτερικών ο άνθρωπος που βιάστηκε να αναγγείλει ότι ο Γκλιγκόροφ θα πεθάνει, αυτής της Βουλγαρίας άνθρωπος είναι ο Γκεοργκιέφσκι του ψευτοεθνικιστικού VMRO, ο πιο ανοιχτός και λυσσαλέος εχθρός της φιλοευρωπαϊκής εξωτερικής πολιτικής της Δημ. της Μακεδονίας, ο οποίος έχει το θράσος να σπεκουλάρει σαν πατριώτης πάνω στις υποχωρήσεις στις οποίες υποχρεώνεται αυτή η χώρα από την πίεση των γειτονικών σοβινισμών.

Είναι πραγματικά απίθανο να βρίσκεται πίσω από τη δολοφονία η ευρωπαϊόφιλη Βουλγαρία των Ζέλεφ και Δημητρόφ, παρ' όλο το γεγονός ότι και αυτοί πάσχουν από την κοινή σε όλη την άρχουσα τάξη της Βουλγαρίας μεγαλοβουλγάρικη ιδεοληψία ότι δεν υπάρχει μακεδονικό έθνος. Όμως είναι ο Δημητρόφ και όχι ο ρωσόδουλος Βιντένοφ αυτός που ζήτησε την καθαίρεση του βούλγαρου υπουργού Εσωτερικών μετά τις δηλώσεις του, αυτός που κατάγγειλε με συνέπεια τις ελληνικές και σέρβικες πιέσεις πάνω στη μικρή χώρα. Αντίθετα, ήταν πάντα οι βούλγαροι ρωσόφιλοι που είχαν ανοιχτό διάυλο με το κέντρο της αντιμακεδονικής εκστρατείας, που ήταν το επίσης ρωσόφιλο ΠΑΣΟΚ, και στενούς δεσμούς με το επίσης ρωσόφιλο και αντιμακεδονικό Βελιγράδι.

Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟ "ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΤΟΞΟ" ΦΕΡΝΕΙ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

Μπαίνει όμως τώρα το ερώτημα: Αφού ο Γκλιγκόροφ υποχώρησε στις ελληνικές πιέσεις και άλλαξε μια σημαία που ήταν σύμβολο του μακεδονικού εθνικισμού, γιατί να θελήσει η ρώσικη διπλωματία να τον ξεφορτωθεί σε μια τέτοια στιγμή; Μα νομίζουμε ακριβώς γι' αυτό.

Γιατί έτσι θα καθαγιαζόταν η γραμμή των υποχωρήσεων απέναντι στην πολιτική του "ορθόδοξου" τόξου, δίχως όμως να υπάρχει η ουσιαστική αντίσταση που αντιπροσώπευε ο Γκλιγκόροφ στην πολιτική της απορρόφησης

του κράτους του στο "ορθόδοξο" τόξο. Η επιδεξιότητα του ιστορικού αυτού στελέχους της αδέσμευτης Γιουγκοσλαβίας, που μαζί με τον Καρντέλι ήταν αρχιτέκτονας της εκσυγχρονιστικής αντιγραφειοκρατικής μεταρρύθμισης του '70, βρισκόταν στην ικανότητα του να εξισορροπεί τις αντίθετες σοβινιστικές πιέσεις των γειτόνων του για να κρατάει πάντα το ουσιαστικό: την ανεξάρτητη και φιλοευρωπαϊκή πορεία της Δημ. της Μακεδονίας και τον εθνικό χαρακτήρα του μακεδονικού κράτους. Εδώ βρίσκεται το νόημα της επιμονής του Γκλιγκόροφ στο ζήτημα του ονόματος. Με το μακεδονικό έθνος έχει σωστά συνδέσει ο Γκλιγκόροφ πιο πολύ το όνομα παρά τον ήλιο της Βεργίνας. Γιατί η Βεργίνα είναι μια πλασματική, μια ψεύτικη συνείδηση του μακεδονικού έθνους, είναι εκείνη που αναζητεί ένα μακρινό ανύπαρχο παρελθόν για το μακεδονικό εθνικισμό. Χάρη σ' αυτήν την αντιεθνικιστική του γραμμή μπόρεσε άλλωστε ο Γκλιγκόροφ να διατηρήσει την τεράστια σημασία ενότητα με την αλβανική μειονότητα και να απομονώσει τους ρωσόδουλους προβοκάτορες του VMRO.

Η αλλαγή της σημαίας είναι ωστόσο εθνική υποχώρηση μόνο και μόνο γιατί γίνεται κάτω από την εξωτερική πίεση ενός επιθετικότερου και ισχυρότερου εθνικισμού, που πάλι λαθεμένα θέλει το ίδιο σύμβολο για δικό του. Γι' αυτό ο Γκλιγκόροφ ήθελε να υποχωρήσει στη σημαία μόνο σε αντάλλαγμα με μια υποχώρηση της Ελλάδας στο όνομα. Όμως η αμερικάνικη πίεση, σε συνδυασμό πάντα με το ελληνικό εμπάργκο, ήταν ασφυκτική και τον οδήγησε στην ανταλλαγή "σημαία για εμπάργκο", δηλαδή στην καθαρή εθνική υποχώρηση, και όχι στην ανταλλαγή "σημαία για όνομα", που θα σήμαινε μια ήττα και για τον ελληνικό εθνικισμό. Αυτή είναι η διαφορά ανάμεσα στο μικρό πακέτο, που αναγκάστηκε τελικά να δεχτεί ο Γκλιγκόροφ, και το μεγάλο πακέτο, που από την αρχή πρότεινε η μακεδονική, αλλά και η ευρωπαϊκή διπλωματία.

Γι' αυτό στην πραγματικότητα η συμφωνία της Νέας Υόρκης δεν είναι εξομάλυνση των σχέσεων της Δημ. της Μακεδονίας με την Ελλάδα. Η εξομάλυνση που γίνεται με όπλο τη βία, εν προκειμένω το εμπάργκο και τη διπλωματική απομόνωση, δεν είναι εξομάλυνση. Αυτοί που ταπεινώνουν τους λαούς επειδή θέλησαν ανεξαρτησία δε γίνονται ποτέ φίλοι τους. Αυτό που φαίνεται λοιπόν σαν εξομάλυνση είναι στο βάθος όξυνση και ο θύτης θα συνεχίσει την επίθεσή του, ενώ το θύμα θα δυναμώσει την αντίστασή του. Αυτή την αντίσταση σήμαινε η παραμονή του Γκλιγκόροφ στη διακυβέρνηση της γειτονικής χώρας. Παράλληλα ο Γκλιγκόροφ ήξερε να αξιοποιεί τον αμερικάνικο παράγοντα σαν αντίβαρο στην περικύκλωσή του από τέσσερις επιθετικούς εθνικισμούς. Δεν είναι

καθόλου τυχαία λοιπόν η λυσσαλέα επίθεση που έκανε το ρώσικο κόμμα στην Ελλάδα ενάντια στον Γκλιγκόροφ σαν τον κατεξοχήν άνθρωπο της Δύσης στα Βαλκάνια.

Χρειάζεται μια πελώρια δόση θράσους, που μόνο φασίστες διαθέτουν, για να ισχυρίζεται τώρα το ψευτοΚΚΕ ότι τον Γκλιγκόροφ τον σκότωσαν οι Αμερικάνοι. Οι Αμερικάνοι έκαναν τέτοιες δουλειές την εποχή του ηγεμονικού μεταπολεμικού τους μεγαλείου για να ξεφορτωθούν ηγέτες που τους αντιπάλευαν μαχητικά και όχι εκδηλωμένους συμμάχους τους. Ωστόσο εδώ χρειάζεται μια διευκρίνιση. Η αμερικάνικη πολιτική έχει με τον Γκλιγκόροφ αντιθέσεις που είναι ουσιαστικά ενός τύπου: Πρόκειται για την πίεση που ασκούν στη χώρα αυτή και την ανάμιξη που κάνουν στα εσωτερικά της, ώστε αυτή να συμμορφωθεί με τις ελληνικές απαιτήσεις. Η αμερικάνικη πίεση εκδηλώνεται εν προκειμένω σαν παράλληλη με τη ρώσικη. Μόνο που η Ρωσία ασκεί τη δικιά της για να απορροφήσει τη Δημ. της Μακεδονίας και οι ΗΠΑ τη δικιά τους για να εξασφαλίσουν τις στρατιωτικές θέσεις τους στην Ελλάδα. Μ' αυτό τον τρόπο οι ΗΠΑ υποτάσσουν, όπως και στο Βοσνιακό, τα συμφέροντα των λαών στη συνύπαρξή τους με τη Ρωσία, δηλαδή στα ρώσικα συμφέροντα. Στη συγκεκριμένη μάλιστα περίπτωση είναι η ακραία ρωσόφιλη προεδρία Κλίντον που υποχρέωσε τη Δημ. της Μακεδονίας να κατεβάσει τη σημαία της με αντάλλαγμα μόνο την άρση του εμπάργκο.

Αν ο Γκλιγκόροφ έχει μια αδυναμία πάνω στην οποία πάτησαν οι δολοφόνοι είναι ακριβώς η αυταπάτη του ότι η Δημ. της Μακεδονίας ζει με ειρήνη χάρη στους διπλωματικούς εξισοροπητικούς ελιγμούς της πραγματικά ειρηνοφιλης πολιτικής του. Η αλήθεια είναι ότι η Δημ. της Μακεδονίας είναι επίθεση στον Γκλιγκόροφ είναι εκδήλωση πολέμου. Ήδη η επίθεση στον Γκλιγκόροφ είναι εκδήλωση πολέμου που ο ίδιος δεν είχε διαβλέψει, όπως φαίνεται από τα λειψά μέτρα ασφάλειας που είχε πάρει για να προστατέψει τον εαυτό του. Έχουμε γράψει τόσες φορές πόσο λαθεμένος είναι ο επαναλαμβανόμενος ισχυρισμός του Γκλιγκόροφ ότι η Δημ. της Μακεδονίας έχει ειρήνη γιατί δεν έκανε τα λάθη της βόρειας Γιουγκοσλαβίας. Αυτός ο ισχυρισμός οδήγησε και στη δεξιά αντιβουσνιακή θέση της μακεδονικής διπλωματίας ότι ο πόλεμος εκεί μπορεί να σταματήσει μόνο με πολιτικά μέσα, θέση που ευχαριστεί τη Σερβία, τη Ρωσία και την Ελλάδα, αλλά και τον αμερικάνικο υφesiaσμό. Γιατί όσοι έχουν διακρίνει ανάμεσα στο δίκιο και στο άδικο στον πόλεμο της Βοσνίας ξέρουν πως το άδικο είναι η Σερβία και αυτό το άδικο μπορεί να ανατραπεί μόνο με στρα-

τιωτική βία. Αν για τη Δημ. της Μακεδονίας οι Ρώσοι δε διάλεξαν το δρόμο της βίαιης καταβροχθίσης, είναι γιατί είναι "ορθόδοξη" και αποκλεισμένη, και πολύ πιο εύκολα μπορεί να απορροφηθεί στο τόξο αν της ασκηθεί η κατάλληλη εξωτερική πίεση παρά να καταστραφεί.

ΤΟ "ΠΡΩΤΟ ΑΙΜΑ" ΚΑΙ Ο ΤΟΠΟΥΡΚΟΦΣΚΙ

Δεν είναι λοιπόν καθόλου περίεργο που χύνεται το "πρώτο αίμα" στη Δημ. της Μακεδονίας την ίδια ακριβώς ώρα που οι Ρώσοι και οι Αμερικάνοι υφesiaκοί φίλοι τους ετοιμάζονται να στεγνώσουν τη λίμνη αίματος της Βοσνίας με έναν "έντιμο" διαμελισμό της μαρτυρικής αυτής χώρας. Ακριβώς αυτή τη στιγμή πιέζει αφόρητα ο Κλίντον τον Γκλιγκόροφ να υποκύψει στην Ελλάδα και την ίδια στιγμή εμφανίζεται στη χώρα ο Τοπουρκόφσκι.

Τον Τοπουρκόφσκι τον είχαμε εντοπίσει στη μεγάλη κρίση του '92 από την καταπληκτική του θέση, τη σχεδόν μοναδική στην ηγεσία της γειτονικής χώρας μόλις αυτή κέρδιζε την ανεξαρτησία της, ότι έπρεπε να γίνει άμεση υποχώρηση στις αξιώσεις του ελληνικού σοσιαλφασιστικού και σοβινιστικού μετώπου και να αλλάξει το όνομά της. Ο Τοπουρκόφσκι ήταν αντιπρόσωπος του Γιουγκοσλαβικού κόμματος στο συνέδριο του ψευτοΚΚΕ το '89.

Ο Τοπουρκόφσκι έχασε το '92 από τον Γκλιγκόροφ τη μάχη, απομονώθηκε και δεν οδήγησε τη μακεδονική αστική τάξη στην ενδοτική αυτή θέση, ούτε μπόρεσε να πετύχει μια διάσπαση. Τότε έφυγε για τις ΗΠΑ, όπου έμεινε χρόνια. Εκεί καλλιέργησε το προφίλ του αμερικανόφιλου και του διαλλακτικού, δηλαδή του τύπου που έχει ακριβώς ανάγκη ο αμερικάνικος υφesiaσμός. Όμως ο καλός μας Τοπουρκόφσκι είναι ταυτόχρονα ο άνθρωπος που έχει άριστες σχέσεις, εκτός από την Αθήνα, και με το Βελιγράδι, είναι λαϊκιστής με εθνικιστική γλώσσα και, πάνω απ' όλα, αντιευρωπαϊός. Εμφανίζεται λοιπόν σαν αμερικανόφιλος, όπως ακριβώς κάνει ο Παπανδρέου, για να διεκπεραιώσει την αντιμακεδονική και αντιευρωπαϊκή πολιτική δίχως να απομονωθεί.

Πρόκειται ακριβώς για την ίδια ταχτική που εφάρμοσε ο Πάνιτς για λογαριασμό της Ρωσίας και του μετώπου Τσόσιτς- Ντράσκοβιτς. Ο Πάνιτς απέτυχε. Όμως το να μεταμφιέζονται οι ρωσόδουλοι σε αμερικανόφιλους στα Βαλκάνια απέδωσε στην περίπτωση του Ιλιέσκιου. Τώρα κάτι τέτοιο είναι ακόμα πιο εύκολο, γιατί ο Κλίντον δουλεύει σε στενή συνεργασία με τη ρώσικη διπλωματία και πίσω από τις πλάτες των άλλων κομματιών της αμερικάνικης αστικής τάξης. Δεν είναι από αυτή την άποψη καθόλου απροσδόκητο που κυκλοφόρησε στη χώρα μας το σενάριο ότι τον Γκλιγκόροφ τον χτύπησε η ΣΙΑ για να ανατρέψει την "ειρηνοφιλή" πολιτική Κλίντον. Αυτή είναι μια βερσιόνια της ρώσικης ανάλυσης.

Το να ύποπτο με τον Τοπουρκόφσκι είναι ότι επέστρεψε στη Δημ. της Μακεδονίας λίγες μέρες πριν τη δολοφονική απόπειρα. Τα ελληνικά έντυπα ήδη εί-

ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΑΙ ΦΑΝΑΡΙ ΠΡΟΣ ΤΗ ΡΗΞΗ

χαν αρχίσει να τον προβάλλουν πριν την απόπειρα, τον πρόβαλαν έντονα αμέσως μετά απ' αυτήν, ενώ ο ίδιος καμωνόταν τον καλό φίλο του Γκλιγκόροφ.

Ακόμα είναι πολύ χαρακτηριστικό το γεγονός ότι ο Γκεοργκιέφσκι του VMRO κατηγορήσαν υπεύθυνους της δολοφονίας τους Άντοφ και Τσερβενκόφσκι (τον πρωθυπουργό), τους πιο πιστούς φίλους της γκλιγκοροφικής γραμμής, και δεν είπε λέξη ενάντια στον ισχυρό αντίπαλό τους για τη διαδοχή, τον Τοπουρκόφσκι.

Πραγματικά, όλα τα πολιτικά στοιχεία που διαθέτουμε αυτή τη στιγμή μιλάνε για το ότι αυτή η δολοφονική απόπειρα υπηρξε τα ρώσικα σχέδια. Αλλά και τα στοιχειώδη αστυνομικά στοιχεία με τη μορφή που είχε το χτύπημα δείχνουν προς το σοσιαλμπεριαλιστικό στρατόπεδο. Ειδικοί στις δολοφονίες πολιτικών προσώπων, και μάλιστα με τέτοιες μέθοδες, είναι οι πράχτορες της Κ.Γ.Β. και της Στάζι και οι πράχτορές τους στη Βουλγαρία, την Ελλάδα και τη Μέση Ανατολή.

Για να απομακρύνουν τέτοιους συσχετισμούς από τα μάτια των λαών και του δικού μας, που έχει καλή πείρα της 17Νοεμβρίτικης τρομοκρατίας, οι ρωσόφιλοι προτιμούν να δείχνουν, σε ό,τι αφορά τη μορφή της απόπειρας, την ιταλική Μαφία! Αλλά ένας τέτοιος συσχετισμός δεν μπορεί να σταθεί με τίποτα.

Πολύ περισσότερο θα μάθουμε γι' αυτή την υπόθεση με το πέρας του χρόνου, γιατί κανένα σχέδιο που αρχίζει τόσο μεγαλόπρεπα δε σταματάει τόσο άδοξα. Ασφαλώς το βασικό στην αποκάλυψη των δολοφόνων είναι το να ζήσει πολιτικά το θύμα τους. Αυτή θα ήταν μια τύχη για τα Βαλκάνια, όσο και αν τα ζητήματα κρίνονται σε τελευταία ανάλυση από τους λαούς και τους ηγέτες. Γιατί η "τελευταία ανάλυση" μπορεί να πραγματοποιηθεί με πολλά ή με λίγα βάσανα για τους λαούς. Κι εκεί οι ηγέτες παίζουν τον αποφασιστικό τους ρόλο.

Σε ό,τι αφορά εμάς τους έλληνες κομμουνιστές και πατριώτες πρέπει να βγάλουμε από αυτή τη δολοφονία τα δικά μας συμπεράσματα.

Το βασικό είναι ότι πρέπει να παλέψουμε να σταματήσει κάθε πίεση στη γειτονική χώρα και να πείσουμε τον ελληνικό λαό ότι όλη η δήθεν εθνική εκστρατεία για το όνομα είναι ταχτική μιας υπερδύναμης για την υποδούλωση των Βαλκανίων και της ίδιας της Ελλάδας στα σχέδια αυτής της υπερδύναμης. Τώρα που φαντάζει για δημοκράτη όποιος μεγαλόκαρδος "επιτρέπει" στη γειτονική χώρα να συμπεριλαμβάνει κάπου και τον όρο Μακεδονία στο επίσημο όνομά της, εμείς πρέπει να επαναλάβουμε τη θέση αρχής "άμεση και δίχως όρους αναγνώριση της Δημ. της Μακεδονίας". Οι λαοί δεν έχουν ανάγκη από νονούς. Οι νονοί φέρνουν τον πόλεμο στα Βαλκάνια, γιατί είναι αυτοί που δεν αναγνωρίζουν την τελευταία εγγύηση της ειρηνικής δημοκρατικής ζωής: την αυτοδιάθεση των εθνών και την ανεξαρτησία των κρατών.

Με την άρνηση του Ιάκωβου να δεχθεί την αντιπροσωπεία του Πατριαρχείου, τη λεγόμενη Εξαρχία, εκδηλώθηκε ανοιχτά η κρίση που υποβόσκει στις μεταξύ τους σχέσεις εδώ και ένα χρόνο περίπου. Η εκδήλωση της σύγκρουσης γίνεται στο ποιος θα επιβάλει το διάδοχο του προς παραίτηση Ιάκωβου: ο ίδιος ο Ιάκωβος ή ο Βαρθολομαίος;

Όμως η βαθύτερη αιτία της θα πρέπει να αναζητηθεί στο συνδυασμό δύο παραγόντων: Στα συγκρουόμενα οικονομικά συμφέροντα, που αποτελούν την εσωτερική αιτία, και στη σύγκρουση του Πατριαρχείου της Κων/πολης με το Πατριαρχείο της Μόσχας, που αποτελεί, απ' ό,τι φαίνεται, την εξωτερική αιτία και τον καθοριστικό παράγοντα της οξύτητας που προσλαμβάνει η κρίση αυτή.

Η εσωτερική οικονομική πλευρά της διαμάχης συνδέεται με το γεγονός ότι η Αρχιεπισκοπή των ΗΠΑ, με το να υπάγεται στη δικαιοδοσία του Πατριαρχείου, υποχρεώνεται και να αποδέχεται τον ηγεμονικό του ρόλο στα διοικητικά ζητήματα και να το χρηματοδοτεί. Η πάμπλουτη ομογένεια των ΗΠΑ είναι το πιο ισχυρό και εκτεταμένο αριθμητικά σώμα που διοικεί το Πατριαρχείο και που πάνω του στηρίζεται πολύ υλικά. Είναι φυσικό λοιπόν που μια τόσο ισχυρή και γεωγραφικά απομακρυσμένη περιφέρεια ζητάει την αυτονομία της από ένα υλικά αδύναμο κέντρο.

Όμως το ερώτημα είναι γιατί αυτή η κρίση εκδηλώνεται τώρα, και μάλιστα γιατί μπορεί να φτάνει μέχρι τη ρήξη, δηλαδή μέχρι και την πιθανή διάσπαση της αμερικάνικης ελληνορθόδοξης εκκλησίας.

Η Νέα Ανατολή είχε υποστηρίξει μέχρι τα τώρα τη θέση ότι το Φανάρι, με τη σημερινή ηγεσία Βαρθολομαίου, έντασε την πολιτική του στην πολιτική του ρώσικου "ορθόδοξου τόξου".

Όμως η γενική κοινή "πανορθόδοξη" πολιτική τους, η αντιδυτική και αντιτουρκική γενικά στάση τους έκρυψε από τα μάτια μας τις αντιθέσεις τους. Μελετώντας αργότερα την ιστορία των σχέσεών τους διαπιστώσαμε ότι υπήρχε ανάμεσά τους μια αιώνια σύγκρουση. Όμως η ίδια η ζωή, πολύ πιο διδαχτικά από κάθε ιστορία, γέννησε τις πιο καθαρές και φρέσκες αντιθέσεις, αντιθέσεις που έρχονται να αναίρεσουν την αρχική μας εκτίμηση.

Δεν είναι η πρώτη φορά που κάνουμε μια λαθεμένη εκτίμηση ταυτίζοντας τα πλατιά μέτωπα της ρώσικης πολιτικής με τον ίδιο τον πυρήνα της. Όμως είναι μια από εκείνες όπου η λύπη για το λάθος μας είναι μικρότερη από τη χαρά που δοκίμαζουμε για την ύπαρξη μιας αληθινής αντίθεσης με τη ρώσικη πολιτική, σε ένα μάλιστα τόσο καίριο για την πολιτική της ζήτημα, όπως είναι η ορθόδοξη μεταμφίεσή της.

Τα γεγονότα λοιπόν πρώτα. Αυτά είναι συντριπτικά.

Το πρώτο είναι η ανοιχτή και ομολογημένη σύγκρουση Φαναριού και Μόσχας στο ζήτημα της ορθόδοξης εκκλησίας της Εσθονίας. Οι Εσθονοί ορθόδοξοι, μετά την πολιτική ανεξαρτητοποίηση της Εσθονίας από τη Μόσχα, θέλησαν να ανεξαρτητοποιηθούν θρησκευτικά από το Πατριαρχείο της Μόσχας, στο οποίο υπάγονταν μέχρι την πολιτική ανεξαρτησία τους. Έτσι, ζήτησαν να υπαχθούν στο Πατριαρχείο Κων/πολης. Αυτή η απόφαση των Εσθονών έχει περισσότερο πολιτική σημασία αν σκεφτεί κανείς ότι στη

μικρή Εσθονία ζει μια πολύ μεγάλη ρώσικη ορθόδοξη εθνική μειονότητα, που έτσι κι αλλιώς θέλει να υπάγεται στο ρώσικο πατριαρχείο.

Η ρώσικη εκκλησία, που σημειωτέον είναι απόλυτα υπόδουλη στη ρώσικη μπεριαλιστική πολιτική ηγεσία, όπως ήταν πάντα στον κάθε τσάρο, έβαλε απόλυτο βέτο στην απόφαση του Φαναριού να δεχτεί την εσθονική ορθόδοξη εκκλησία μέσα στην εκκλησιαστική του δικαιοδοσία. Το ελληνικό υπουργείο Εξωτερικών απαίτησε πριν μερικούς μήνες από το Βαρθολομαίο επίμονα να υποχωρήσει στη ρώσικη αξίωση για λόγους "εθνικής πολιτικής". Όμως ο Βαρθολομαίος επέμεινε. Αποτέλεσμα αυτής της επιμονής ήταν η άρνηση του πατριάρχη της Ρωσίας Αλέξιου όχι μόνο να παραστεί στις εκδηλώσεις της Πάτμο, αλλά ούτε καν να στείλει αντιπροσωπεία.

Αλλά η αληθινή απάντηση της Μόσχας δεν μπορούσε να είναι μόνο το σαμποτάρισμα μιας τελετής. Άλλωστε, σ' αυτό το παιχνίδι ο χαμένος ήταν η ίδια η Ρωσία, γιατί μόνο αυτή και το υποχείριό της πατριαρχείο των Ιεροσολύμων δεν πήγαν στην Πάτμο. Όλοι οι άλλοι, συμπεριλαμβανομένου και του Παύλου της Σερβίας, ήταν εκεί δίνοντας στο Βαρθολομαίο εκείνο ακριβώς που πάντα ζητάει το Φανάρι: Την αναγνώριση της πρωτοκαθεδρίας του στον ορθόδοξο κόσμο, δηλαδή την αναγνώριση του θρησκευτικού του κύρους, που ωστόσο διαρκώς απομακρύνεται από την πραγματική του υλική δύναμη.

Η ρώσικη απάντηση ήταν η υποστήριξη και η ενθάρρυνση που έδωσε η υποταχτική στη Ρωσία κυβέρνηση Παπανδρέου στον Ιάκωβο να προχωρήσει στη σύγκρουση με το Φανάρι. Αυτή η ενθάρρυνση αποδείχεται από γράμμα που έστειλε ο Παπανδρέου στο Βαρθολομαίο και στο οποίο του ζητάει, σύμφωνα με την *Ελευθεροτυπία* της 10ης του Οκτώβρη, να υποχωρήσει στον Ιάκωβο και να μην προχωρήσει στη ρήξη μαζί του. Αλλά στο ίδιο φύλλο της παραπάνω εφημερίδας ο γενικά καλά πληροφορημένος Βότσης γενβαιώνει ότι η "δηλητηρίαση" και βιαστική αναχώρηση του Παπανδρέου από την Πάτμο δεν ήταν παρά μια διπλωματική άρνησή του να τον συναντήσει, αφού προηγουμένα ο Βαρθολομαίος αρνήθηκε εκείνο που του ζητήσε στην Πάτμο ο Παπανδρέου, δηλαδή την υποχώρησή του στον Ιάκωβο. Έτσι, αποδείχεται σωστή η εκτίμησή μας που γράφτηκε στο προηγούμενο φύλλο της "Ν.Α.", ότι πίσω από τη δηλητηρίαση-απάτη του Παπανδρέου ήταν η σύγκρουση Πατριαρχείου-Μόσχας.

Ασφαλώς ο Παπανδρέου δε θα εκδήλωνε ποτέ τη μάξιμουμ αντίθεσή του με το Βαρθολομαίο στο ζήτημα της Εσθονίας, γιατί έτσι θα αποκαλυπτόταν. Ξέρουμε ότι αυτός ο πράχτορας κάνει πάντα τις μεγάλες του κινήσεις σαν πατριώτης. Στην προκειμένη περίπτωση εμφανίζεται σαν ο συνετός Έλληνας που θέλει να διαφυλάξει την ενότητα της ελληνικής ορθόδοξης εκκλησίας των ΗΠΑ, και κυρίως τις προνομιακές σχέσεις αυτής της εκκλησίας με την ηγεσία των ΗΠΑ για την προώθηση των λεγόμενων εθνικών θεμάτων. Στο τελευταίο αυτό σημείο θα εκφραστεί το δίχως άλλο η σπάνια δυνατότητα που έχει η ρώσικη διπλωματία να διαθέτει έναν εξαιρετικό φίλο στο πρόσωπο του σημερινού αμερικανού προέδρου.

Σύμφωνα με την εφημερίδα *Καθημερινή* της 8ης Οκτώβρη, ο Κλίντον

είναι στο πλευρό του Ιάκωβου. Αυτή η τελευταία υποστήριξη θα είναι κατά τη γνώμη μας πολύ αποφασιστική στην εξέλιξη αυτής της διαμάχης, γιατί θα επηρεάσει υπέρ του μετώπου Μόσχας-Παπανδρέου τη συμπεριφορά του αμερικάνικου υπουργείου Εξωτερικών, που έχει μεν την ανεξαρτησία του από τον Κλίντον, αλλά δε διαθέτει τη δικιά του "ακρίβεια της κρυμμένης στρατηγικής".

Η έκβαση της μάχης Ιάκωβου-Βαρθολομαίου δεν μπορεί ασφαλώς από τώρα να προεξοφληθεί, γιατί και ο Βαρθολομαίος αποδείχτηκε σκληρός παίχτης. Ανάμεσα στα όσα έκανε δεν ήταν το πιο ασήμαντο ότι ποδοπάτησε τη Λιάνη στην Πάτμο αφαιρώντας της κάθε ηγεμονικό ρόλο από κάθε τελετή, ακόμα και από τις κοσμικού χαρακτήρα.

Όμως χοντρικά τα ενδεχόμενα είναι δύο: Είτε ο Βαρθολομαίος υποχωρεί στο ζήτημα της Εσθονίας και κρατάει τις ΗΠΑ είτε επιμένει στην Εσθονία και παίρνει ένα κομμάτι από τις ΗΠΑ. Στη δεύτερη περίπτωση το πόσο μεγάλο κομμάτι θα πάρει θα εξαρτηθεί, κατά τη γνώμη μας, πολύ από τους πολιτικούς συσχετισμούς που θα εκδηλωθούν πάνω σ' αυτό το ζήτημα μέσα στην ίδια την Ελλάδα. Αυτοί οι συσχετισμοί θα έπαιζαν πιο μικρό ρόλο μόνο αν η αμερικάνικη προεδρία κρατούσε φιλική προς το Βαρθολομαίο ή έστω ουδέτερη στάση. Όμως κάτω από αυτούς τους όρους θα μετρήσει στην ομογένεια, που είναι πνιγμένη στη συντήρηση και τον εθνικισμό, ποιος από τους δύο πόλους της αντίθεσης θα γίνει εκφραστής της ελληνικής "εθνικής πολιτικής".

Στο επίπεδο αυτό τα δύο στρατόπεδα κατεβαίνουν με αντιφατικά όπλα: Το ρώσικο στρατόπεδο προβάλλει κυρίως με την άμεση και συγκεκριμένη επιθετική αντιτουρκική στρατηγική, ενώ το πατριαρχικό κυρίως με τον ελληνόρθοδοξο μεγαλοϊδεατισμό.

Από πολιτική άποψη, το ρώσικο στρατόπεδο προβάλλει στον ελληνικό σοβινισμό και στην ελληνική εκκλησία, που αποτελεί το καλύτερό του και φανατικότερο υπόστρωμα, την πραχτική γραμμή της κοινής στρατιωτικής επίθεσης στην Πόλη. Αντίθετα, το Φανάρι θέλει -τουλάχιστον για μια ιστορική περίοδο- την ελληνοτουρκική ειρήνη, για να μπορεί να ιδρύσει ένα κωνσταντινουπολίτικο Βατικανό και με κέντρο αυτό το Βατικανό να γίνει παγκόσμιο, οικουμενικό, δηλαδή κέντρο μιας ορθοδοξίας δίχως εθνικούς φραγμούς, με ό,τι υλικά και ιδεολογικά κάτι τέτοιο συνεπάγεται για το ίδιο και τον ελληνικό μεγαλοϊδεατισμό. Αυτή η στρατηγική του Πατριαρχείου στο παγκόσμιο επίπεδο αντιστοιχεί σε μια τακτική ύφεσης απέναντι στη φιλότουρκη Δύση και μεταφράζεται θρησκευτικά σε άμβλυνση των σχέσεων με τον παπικό κόσμο.

Δεν είναι λοιπόν καθόλου τυχαίο που ο αντιπατριρχικός Ιάκωβος είναι βασικά τουρκόφωγος και αντιπαπικός, όπως τέτοια είναι και η γενική γραμμή της ελληνικής εκκλησίας. Αυτή η "ζωντανή" πολιτική δίνει ένα μεγάλο πολιτικό πλεονέκτημα στους Ρώσους, που είναι οι μαχητικοί του αντιπαπισμού και του αντιτουρκισμού.

Από την άλλη όμως μεριά οι πατριρχικοί διαθέτουν το πλεονέκτημα ενός βαθύτερου πολιτικού ρεαλισμού. Δεν πρόκειται μόνο για το γεγονός ότι ένας πόλεμος του "ορθόδοξου" τόξου ενάντια στην Τουρ-

κία θα είναι τμήμα ενός παγκόσμιου πόλεμου που θα κηρύξει η Ρωσία και ότι αυτόν τον πόλεμο αυτή θα τον χάσει οπωσδήποτε. Πρόκειται κυρίως, σε ό,τι αφορά τα επιχειρήματα που μετράνε στους μεγαλοϊδεατικούς κύκλους, για το ότι την Ιστανμπούλ τη θέλει για πρωτεύουσά της η ρώσικη ορθοδοξία και ο κάθε φορά τσάρος αφέντης της, και ότι αυτή πάντα κατήγγελλε το ελληνορθόδοξο Πατριαρχείο για αρνητή της γνήσιας ορθοδοξίας και συμπαιγνία με το Βατικανό και τη Δύση γενικότερα. (Καλούμε εδώ τους αναγνώστες που ξέρουν γαλλικά να διαβάσουν ένα πολύ καλό βιβλίο με τίτλο *Geopolitique de l' orthodoxie*, του Francois Thual, εκδόσεις Dunod).

Αν όμως μπορεί κανείς να καταλάβει σχετικά εύκολα πόσο κακό θα ήταν για τον Παπανδρέου και τη ρώσικη διπλωματία να κερδίσει τη μάχη της Αμερικής ο Βαρθολομαίος, δύσκολα μπορεί να εξηγήσει τη στάση της τουρκικής αστικής τάξης, που στην προκειμένη σύγκρουση κατευθύνει τα κύρια πυρά της στο Φανάρι και συμπαιγεί με το ρώσικο μέτωπο. Η *Καθημερινή* της 28ης του Σεπτεμβρίου γράφει σε ανταπόκρισή της ότι όλος ο τουρκικός Τύπος στρέφεται ενάντια στο Βαρθολομαίο, σε σύμπλευση με το τουρκικό υπουργείο Εξωτερικών. Η *Μιλιέτ* μάλιστα φτάνει στο σημείο να χαίρεται το γεγονός ότι «η Μόσχα βάζει φρένο στα σχέδια του Πατριαρχείου», με την ευκαιρία του σαμποτάρισματος της Σύναξης των προκαθημένων στην Πάτμο από τη ρώσικη εκκλησία. Μόνο η εφημερίδα *Σαμπάχ* παίρνει με διορατικότητα θέση υπέρ του Πατριαρχείου χτυπώντας ακριβώς στο κέντρο και γράφοντας: «Η υπεράσπιση του οικουμενικού χαρακτήρα του Πατριαρχείου θα αποτρέψει την παράδοσή του στην Ελλάδα και θα εμπλέξει ενεργά την Τουρκία στον ορθόδοξο κόσμο, θα δώσει ένα διπλωματικό ατού εναντί της Ρωσίας και της Σερβίας».

Είναι σίγουρο ότι το ζήτημα του Πατριαρχείου θα εμπλέκεται όλο και περισσότερο στην ίδια την εσωτερική αντιπαράθεση στην Τουρκία και ότι όλο και περισσότερο τα πιο αντιδραστικά εθνικιστικά και ισλαμοφασιστικά κομμάτια της άρχουσας τάξης της Τουρκίας θα στρέφονται περισσότερο από τ' άλλα ενάντια στο Πατριαρχείο.

Αυτό δεν οφείλεται στο ότι γενικά το Πατριαρχείο παίζει έναν προοδευτικό ρόλο. Αντίθετα, είναι και αυτό ένα μεγάλο κέντρο σκοταδισμού. Όμως ο ρόλος του μπορεί να μετατρέπεται σε προοδευτικό μόνο σε όσο βαθμό συγκρούεται με το σημερινό κέντρο της παγκόσμιας και της ορθόδοξης αντίδρασης, που είναι η Μόσχα. Με αυτή την έννοια το ποιος θα κερδίσει τη μάχη της διαδοχής στην αμερικάνικη εκκλησία είναι τεράστιο ζήτημα.

Υ.Γ. Μόλις σήμερα (11.10.95) η μάχη αυτή φαίνεται να οδηγείται σε ένα συμβιβασμό. Διαφαίνεται δηλαδή η λύση Παπανδρέου και μένει στην αρχιεπισκοπή ο Ιάκωβος, που αναστέλλει την παραίτησή του δίχως να παύεται από το Πατριαρχείο Κων/πολης, αλλά και δίχως να μπορεί να διορίσει τον εκλεκτό του Μεθόδιο Βοστώνης. Ταυτόχρονα, σύμφωνα με τις ίδιες πληροφορίες, το Πατριαρχείο δεσμεύεται να εκλέξει διάδοχο κοινής αποδοχής σε συνεργασία με την αμερικάνικη αρχιεπισκοπή. Αυτά σημαίνουν αναβολή της ρήξης γι' αργότερα.

Η ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΙΩΞΗ ΣΗΜΙΤΗ

Μετά την καθαίρεσή του από το Υπουργείο Βιομηχανίας και αφού χρησιμοποιήθηκε από το σοσιαλφασιστικό μπλοκ στην αντισοχατζοπολική εκστρατεία, ο Σημίτης δέχτηκε μια νέα πολιτική επίθεση με τη δικαστική έρευνα από την Εισαγγελία Αθηνών για τη μη απορρόφηση κονδυλίων και για καθυστερήσεις στο έργο του φυσικού αερίου. Παρά τον τυχοδιωκτισμό του, που τον οδηγεί πολλές φορές σε υποταγή στο σοσιαλφασισμό, ο Σημίτης δεν παύει να είναι πολιτικός στόχος σα φιλοευρωπαίος, αναπτυξιακός αστός και γι' αυτό χρησιμοποιείται τώρα εναντίον του, κατά το γνωστό τρόπο, η Δικαιοσύνη, σε μια καθαρά πολιτική δίωξη.

Ο προϊστάμενος της Εισαγγελίας Αθηνών Μασαλής διέταξε πριν από λίγες μέρες τη διενέργεια προκαταρκτικής εξέτασης ύστερα από μία ανώνυμη επιστολή, η οποία αναφερόταν σε τρία δημοσιεύματα του Τύπου που γράφτηκαν με αφορμή τις δηλώσεις του Επιτρόπου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Παπουτσή για καθυστερήσεις στο έργο του φυσικού αερίου. Ο Παπουτσής το καλοκαίρι με επιστολή του είχε κάνει μια επίθεση στο Σημίτη που προκάλεσε έκπληξη στους τεχνοκράτες στην Αθήνα και τις Βρυξέλλες, αφού το έργο του φυσικού αερίου είναι το μόνο που προωθείται με γρήγορους ρυθμούς (Βήμα, 6/8). Δε γνωρίζουμε τα κίνητρα του Παπουτσή, ο οποίος τώρα δηλώνει την έκπληξή του και χαρακτηρίζει την έρευνα απαράδεκτη ενέργεια. Αν δεν ήταν απλά αφελείς οι καταγγελίες του, τότε είναι εξαιρετικά ύποπτες. Το βέβαιο είναι ότι χρησιμοποιήθηκαν κατάλληλα.

Η τωρινή δίωξη έχει προκαλέσει αντιδράσεις στις Βρυξέλλες και στην αρμόδια επίτροπο της Ε.Ε. Βολφ Ματίες, γιατί είναι εντελώς ασαφής η νομική και πραγματική

της βάση και γιατί «*δε ζητήθηκαν πληροφορίες από τις αρμόδιες εθνικές και κοινοτικές υπηρεσίες που χειρίζονται την υπόθεση και θα μπορούσαν να δώσουν πλήρη και έγκυρα στοιχεία*», τη στιγμή που η Γενική Διεύθυνση της Κομισιόν η αρμόδια για την περιφερειακή πολιτική έχει ένα τεράστιο φάκελο για το έργο του φυσικού αερίου, για το οποίο δεν έχει διαπιστωθεί καμία νομική παράβαση (Ελευθεροτυπία, 6/10).

Η στιγμή που επιλέχτηκε, η βιασύνη με την οποία κινήθηκε η Εισαγγελία Αθηνών, τα ανύπαρκτα στοιχεία, η ανώνυμη καταγγελία, όλα δείχνουν ότι πρόκειται για πολιτική δίωξη από αυτές που ξέρει να στήνει ο σοσιαλφασισμός. Αρκεί να αναλογιστεί κανείς πόσα δημοσιεύματα κυκλοφόρησαν και πόσες δηλώσεις έγιναν για τις παράνομες μεθοδεύσεις και καθυστερήσεις του Λαλιώτη στο αεροδρόμιο των Σπάτων, το οποίο πράγματι καθυστέρησε δύο ολόκληρα χρόνια, χωρίς να κουνηθεί εισαγγελικό βλέφαρο για να καταλάβει το σκανδαλώδες χαρακτήρα αυτής της δίωξης. Γενικά υπάρχει μια δικαστική αδιαφορία για όλες τις καθυστερήσεις στα μεγάλα έργα εφόσον πίσω από αυτές βρίσκεται το "θείο βρέφος", ο Λαλιώτης, που δείχνει πόσο ύποπτη είναι αυτή η αιφνιδιαστική έξοδος από το λήθαργο.

Ο ίδιος ο Σημίτης δεν αποδέχεται οποιαδήποτε ευθύνη για καθυστερήσεις και καταγγέλει ότι «*η εισαγγελική ενέργεια αποτελεί αναμενόμενη κλιμάκωση. Στόχος η πολιτική μου παρουσία και στάση*» (Ελευθερος Τύπος, 29/9). Το Σημίτη υπεράσπισαν με δηλώσεις τους η Βάσω Παπανδρέου από την ομάδα των "τεσσάρων", ο Πασχαλίδης από τους συνεργάτες του, ο Βενιζέλος και ο Τσοχατζόπουλος, που ανατριχιάζει κάθε φορά που η "μη-

τσοτακική" δικαιοσύνη απλώνει χέρι σε στέλεχος του ΠΑΣΟΚ, διαφωνούντα ή μη. Γενικά δεν υπήρξε έντονη αντίδραση του ΠΑΣΟΚ, ενώ ο Χυτήρης απλά δήλωσε ότι συμμερίζεται την αγανάκτηση του Σημίτη και ότι η κυβέρνηση δεν έχει σχέση με την όλη υπόθεση. Για άλλη μια φορά η "κακιά" δικαιοσύνη αναλαμβάνει "πρωτοβουλίες"...

Πέρα από το γενικό πολιτικό της χαρακτήρα, η δίωξη αυτή λειτουργεί σαν "παραδειγματική" τιμωρία για εκείνους τους χειρισμούς του Σημίτη στο έργο του φυσικού αερίου που ήταν αντίθετοι με τις επιθυμίες του ρωσόδουλου μπλοκ. Αναδεικνύει την "ιερότητα" αυτού του ζωτικού για τα συμφέροντα του ρωσικού σοσιαλμπερλιανισμού έργου, του οποίου την πρόοδο τίποτα και κανένας δεν πρέπει να εμποδίζει. Με την ολοκλήρωση του έργου του φυσικού αερίου που δέχτηκε να χρηματοδοτήσει η Ε.Ε. θα είναι δυνατή η προμήθεια φυσικού αερίου από τη Ρωσία για την κάλυψη των ενεργειακών αναγκών της χώρας, με αποτέλεσμα την άμεση ενεργειακή εξάρτηση, σύμφωνα με τις επαίσχυντες συμφωνίες που υπόγραψαν με τους Ρώσους οι Παπανδρέου-Μητσοτάκης. Είναι συνεπώς κατανοητή η αγωνία των ρωσόδουλων για την προώθησή του.

Ο Σημίτης, κατά γενική ομολογία, έκανε καλή δουλειά σε ό,τι αφορά το φυσικό αέριο και εισέπραξε επαίνο γι' αυτό από τους ευρωπαίους τεχνοκράτες. Η μοναδική καθυστέρηση που υπήρξε στο έργο, η οποία μάλιστα δεν ήταν σημαντική, οφειλόταν στην καθυστέρηση της κατάθεσης του νομοσχεδίου για την κατασκευή και εκμετάλλευση του δικτύου του φυσικού αερίου που ο Σημίτης ανέθεσε στους ιδιώτες και στη ΔΕΠΑ. Το νομοσχέδιο ήταν έγκαιρα έτοιμο από

πλευράς υπουργείου, αλλά δεν προωθήθηκε γιατί υπήρχε σύγκρουση ανάμεσα στους Δήμους και στο Σημίτη για τη συμμετοχή τους στη διανομή του φυσικού αερίου. Το νομοσχέδιο Σημίτη έβγαζε ουσιαστικά τους Δήμους έξω από αυτή τη διαδικασία. Πρωτοστάτης της σύγκρουσης ήταν ο Αβραμόπουλος, ο οποίος ήθελε μεγαλύτερη συμμετοχή της ΔΕΦΑ (Δημοτικής Επιχείρησης Φωταερίου Αθηνών) στο έργο.

Η αντίδραση της Τοπικής Αυτοδιοίκησης οδήγησε σε διαπραγματεύσεις που άρχισαν επί Σημίτη και συνεχίζονται ακόμα σήμερα. Για την ώρα βρίσκονται σε "καλό σημείο". Βέβαια, οι υποχωρήσεις που μπορεί να γίνουν είναι μικρές λόγω των περιορισμών της Ε.Ε., αλλά σημαντικές από πολιτική άποψη.

Πρέπει εδώ να θυμίσουμε για άλλη μια φορά τον αποικιακό χαρακτήρα των συμφωνιών για το φυσικό αέριο, με τις οποίες δόθηκε "γη και ύδωρ" στους Ρώσους, κάτι που

επιβεβαιώνεται από τη συμπεριφορά τους κατά την εφαρμογή αυτών των συμφωνιών.

Πρόσφατα η ρώσικη πλευρά, ενώ είχε αρχικά συμφωνήσει ότι η πώληση του φυσικού αερίου θα γινόταν κατά 75% με ανταλλαγή ελληνικών προϊόντων, ζήτησε να γίνει με συνάλλαγμα. Οι Ρώσοι επικαλούνται τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει η εθνική τους οικονομία και ζητούν συνάλλαγμα αντί για προϊόντα και υπηρεσίες (Βήμα, 8/10). Όσο μπορεί η ρώσικη αρκούδα θα ξεζουμίζει το δουλίκιο ελληνικό κράτος. Αυτή η αποικιοκρατική νοτροπία δεν έγινε ποτέ πρωτοσέλιδο στο Ριζοσπάστη. Στη φυλλάδα του ρωσικού πραχτορείου αφορίζονται μόνο οι γερμανοί τεχνοκράτες της "Hochtief", όπου οι νόμοι της ελεύθερης αγοράς μεταφράζονται, στη γλώσσα του σοσιαλφασισμού, σε αποικιοκρατικές διαθέσεις.

Ο λαός μας πρέπει να καταδικάσει τη φασιστική πολιτική δίωξη κατά του Σημίτη.

Μετέωρα: Επιστροφή του Μεσαίωνα

Είναι λογική εξέλιξη σε ένα κράτος που αναδεικνύει την Ορθοδοξία σαν επίσημη πολιτική του (στα πλαίσια της δημιουργίας του ελληνοσέρβικου άξονα και της συμμετοχής της χώρας στο ρωσικό "ορθόδοξο" τόξο) να αναβιώνει κάθε λογής σκοτεινός θρησκευτικός μεσαίωνα. Και είναι φυσική κατάληξη το παπαδαριό, αυτοί οι εκπρόσωποι της αντίδρασης και του σκοταδισμού, να προβάλλουν όλο και περισσότερο παράλογες και υπερβολικές (ακόμη και στα πλαίσια ενός αστικού

κράτους) απαιτήσεις. Βέβαια, εδώ όλο αυτό το σκοτεινό ιερατείο (παπάδες-μοναχοί) έχουν υψηλούς προστάτες στην κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ τους κάθε λογής ορθόδοξους, ρωσόδουλους ή όχι, αλλά κυρίως έχουν ανοιχτή υποστήριξη από τη σύζυγο του Παπανδρέου Λιάνη.

Τελευταίο κρούσμα ξεδιάντροπης απαίτησης είναι η απαίτηση των μοναχών των Μετεώρων να χαρακτηριστεί "ιερή" η ευρύτερη περιοχή των μοναστηριών ακόμη

συνέχεια στη σελ. 7

ΝΑ ΣΥΝΤΡΙΒΕΙ...

συνέχεια από τη σελ. 1

κούς ελεύθερους σκοπευτές με ευγλωττία, όπως ο Βενιζέλος και ο Οικονόμου.

Αυτή η σύνθεση εξασφαλίζει τη συνοχή του στρατηγικού ΠΑΣΟΚ, δηλαδή το ΠΑΣΟΚ του αντιευρωπαϊκού μετώπου των ρωσόδουλων και των αυτοδυναμικών εθνικιστών, όμως δε δίνει τη δυνατότητα στους ρωσόδουλους να ηγεμονεύουν μέσα από την αιώνια αντίθεση των ευρωπαϊκόφιλων με τους αυτοδυναμικούς εθνικιστές.

Όλα αυτά θα μπορούσαν να θεωρηθούν σαν ένας θρίαμβος για την εσωκομματική αντιπολίτευση αν δεν έλειπε από την τελευταία το πιο ουσιαστικό στοιχείο συνοχής: η κοινή πολιτική γραμμή. Η βαθύτερη δύναμη του Παπανδρέου είναι ότι αυτός έχει την πολιτική κυριαρχία μέσα στο ΠΑΣΟΚ, που μέχρι τώρα κανένα απολύτως ρεύμα δεν έχει αρνηθεί. Το κλειδί αυτής της κυριαρχίας είναι το μοναδικό πολιτικό αξίωμα του ΠΑΣΟΚ, ο αντιτουρκισμός, ή, πιο σωστά, η θεωρία του "κύριου εχθρού εξ ανατολών".

Ούτε η Β. Παπανδρέου, ούτε ο Σημίτης μπόρεσαν ή θέλησαν να αντιπαρατεθούν ποτέ σ' αυτό. Ίσα-ίσα, η πρώτη εμφανίζεται σα μεγάλος αμύντορας και ο δεύτερος, όταν πίστεψε ότι μπορεί να γίνει

διάδοχος του Παπανδρέου, ξεκίνησε μ' ένα ταξίδι στην Κύπρο. Όμως ο αντιτουρκισμός οδηγεί κατευθείαν στον αντιευρωπαϊσμό και, τελικά, στην αγκαλιά του Κρεμλίνο. Αυτό το απέδειξε ο πιο τουρκοφάγος των "4", ο Πάγκαλος, που, αν και αντιρώσος ως πριν δύο μήνες, κύλησε τελευταία στην υπεράσπιση ενός στρατηγικού μετώπου με τη Ρωσία, εξασφαλίζοντας γι' αυτό τη μεγάλη αίθουσα της δημαρχίας από τον Αβραμόπουλο για να δώσει τη γνωστή συνέντευξή του.

Η πιο χαρακτηριστική όμως έκφραση της πολιτικής αδυναμίας του μετώπου Βάσως - Σημίτη είναι ότι έδωσε την ευκαιρία στον Τσοβόλα να τους υπερκεράσει σε αντιπαπανδρεϊκό ριζοσπαστισμό και να φέρει τη σύγχυση μέσα στο λαό και στη βάση του ΠΑΣΟΚ.

Ο ΤΣΟΒΟΛΑΣ

Η αποχώρηση του Τσοβόλα από το ΠΑΣΟΚ βοηθάει τον Παπανδρέου ενάντια στους Βάσω - Σημίτη. Γιατί δεν πρόκειται για αληθινή αποχώρηση, αλλά για πέρασμα σε μια κατάσταση μαχητικής εφεδρείας με κύριο στόχο το αδυνάτισμα του φιλοευρωπαϊκού και πιο δημοκρατικού ρεύματος μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Ο Τσοβόλας φεύγει από το ΠΑΣΟΚ για να καταγγείλει το

συμβιβασμό του ΠΑΣΟΚ απέναντι στην πολιτική που δόθηκε επιβάλει το "Διευθυντήριο των Βρυξελλών", δηλαδή το συμβιβασμό του με τη γραμμή Βάσως - Σημίτη. Ο γιος του αγωγιάτη, που αποδείχεται παμπόνηρος καιροσκόπος, καβάλησε το ανερχόμενο ρεύμα του αντιδουλοτικού - εθνικιστικού λαϊκισμού και μιλάει την ίδια γλώσσα και στην ίδια ακριβώς κατεύθυνση με τους ρωσόδουλους Σαμαρά και Παπαρήγα.

Η ανακοίνωση της αποχώρησής του, τη στιγμή που έγινε, είχε σα στόχο να αποδυναμώσει το γόητρο της πραγματικής ρήξης που επιχειρούσε εκείνη τη στιγμή το δίδυμο με τον πιο φασιστικό παπανδρεϊσμό. Ο Τσοβόλας ως εκείνη τη στιγμή προαναγγέιλε τη δημιουργία πολιτικού ρεύματος **μέσα** στο ΠΑΣΟΚ, ενώ ποτέ του δεν έβαλε ζήτημα πάσης του Παπανδρέου, ούτε τόλμησε να συγκρουστεί με τη Λιάνη, ενώ στη δραματική αυτή συνεδρίαση της Κ.Ε. δε βρήκε ούτε μια λέξη να πει ενάντια στον Παπανδρέου. Η αποχώρησή του κάλυψε αυτή την υποταγή, ενώ αδυνάτιζε το εσωκομματικό αντιπολιτευτικό μέτωπο ριχνοντας ουσιαστικά μέσα στο ΠΑΣΟΚ τη γραμμή της αποχής απ' αυτή την εσωτερική διαμάχη και αχρηστεύοντας ένα μέρος του ριζοσπαστικού αντιπαπανδρεϊσμού. Ο ομορτισμός του Τσοβόλα φαίνεται από το ότι δεν κάλεσε τους οπαδούς του να φύγουν

απ' το ΠΑΣΟΚ, αφού υποτίθεται ότι είχε φύγει ο ίδιος, ακολουθώντας ίδια τακτική με το Σαμαρά όταν έφυγε από τη Ν.Δ.

Χάρη λοιπόν σε αυτή τη συσσώρευση αθλιότητας στην πολιτική γραμμή και την τακτική, έγινε ο πρώτος αποχωρήσας που εισέπραξε από το μεγάλο αφεντικό τη φράση «*τον αγαπούμε και τον τιμούμε*», ενώ ο Τσοχατζόπουλος έκφραζε τη θέση ότι αυτή η αποχώρηση, ιδιαίτερα αν δε συνοδευόταν από ίδρυση νέου κόμματος, θα μπορούσε να είναι κάτι καλό.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Ασφαλώς τώρα ανοίγει μια νέα περίοδος πολιτικής διαμάχης μέσα στο ΠΑΣΟΚ, περίοδος που εξαιτίας των ανοιχτών πια ανταγωνισμών και του εύρους της αμφισβήτησης του παπανδρεϊσμού θα δώσει πρωτόγνωρα φαινόμενα. Ο Παπανδρέου βιάζεται να μετατρέψει το ΠΑΣΟΚ σ' ένα φασιστικό κόμμα πριν πεθάνει, αλλά τρέμει μήπως δημιουργηθεί δίπλα και ενάντια σ' αυτό το ΠΑΣΟΚ μια δημοκρατική άρνησή του, που θ' απελευθερώσει τεράστιες πολιτικές δυνάμεις μέσα στη χώρα.

Για να αποτρέψει μια τέτοια εξέλιξη ο έμπειρος ιντριγκαδόρος θα στηριχθεί στον ασταθή χαρακτήρα του κομματιού της αστικής τάξης που αντιμετωπίζει. Ο Σκανδαλίδης και ο Λαλιώτης κρατάνε επίτηδες χαμηλούς τόνους και ο ύ-

πολος Αυγερινός, που κατά την εκτίμησή μας είναι δικός τους, όπως και κάποιοι από την ομάδα των "λοχαγών", θα χρησιμοποιηθούν για να εμποδίζουν το προχώρημα του δίδυμου προς τη διάσπαση στην οποία επιβάλλεται να προχωρήσουν. Ο ρόλος των Αυγερινού και "7" είναι να μιλάνε για ενότητα της αντιπολίτευσης και να εμποδίζουν τη ρήξη με το ΠΑΣΟΚ. Αυτό είναι διαφορετικό απ' ό,τι τώρα οι δύο είναι υποχρεωμένοι για ένα πρώτο διάστημα να κάνουν: Να μείνουν μέσα στο ΠΑΣΟΚ για να δώσουν την πάλη της συσπείρωσης δυνάμεων.

Έτσι, ο Παπανδρέου θα επιχειρήσει είτε να τους διώξει τώρα αμέσως, είτε να τους διαλύσει αργότερα.

Σ' αυτό το διάστημα όλο το ρωσόφιλο μέτωπο των κομματικών ηγεσιών θα κάνει πλάτες στον Παπανδρέου. Ήδη ο Εβερτ βρήκε τη στιγμή για να στηρίξει τον Παπανδρέου σαν εθνικό ηγέτη ενημερώνοντάς τον με θόρυβο γύρω από κάποιο "άγνωστο" εθνικό θέμα, ενώ από καιρό ο ΣΥΝ δηλώνει ότι είναι αντίθετος στη δημιουργία οποιουδήποτε νέου κόμματος.

Η μάχη προμηνύεται θυελλώδης. Όλη η συμμορία, και κύρια ο Παπανδρέου, μπορούν να φτάσουν και στη μεγαλύτερη εθνική προβοκάτσια για να εμποδίσουν τη δημιουργία ενός σχετικά δημοκρατικού κόμματος της αστικής τάξης.

ΚΡΙΣΙΜΗ ΚΑΜΠΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Το τελευταίο διάστημα η πολιτική κρίση που σοβούσε στην Τουρκία εδώ και αρκετό καιρό εκφράστηκε με την πτώση της κυβέρνησης συνασπισμού Ορθού Δρόμου-Ρεπουμπλικανικού Λαϊκού Κόμματος υπό την πρωθυπουργία της Τσιλέρ. Το "σπάσιμο" της κυβέρνησης συνασπισμού έγινε στις 20 Σεπτεμβρίου μετά από συνάντηση της Τσιλέρ με το νέο αρχηγό του ΡΑΚ Μπαϊκάλ. Από κει και πέρα η Τσιλέρ αποδύεται σ' έναν απελπισμένο αγώνα δρόμου για τη συγκρότηση κυβέρνησης συνεργασίας με άλλα κόμματα ή, αν αυτό δε στεκόταν δυνατό, κυβέρνησης μειοψηφίας με την ανοχή άλλων κομμάτων και ανεξάρτητων βουλευτών. Μετά από αλληπάλληλες επαφές με ηγέτες μεγάλων και μικρών κομμάτων, η Τσιλέρ οδηγείται στη χειρότερη συνεργασία με τους εθνικιστές Τουρκές και Ετζεβίτ.

ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Η κρίση που μαστίζει την Τουρκία δεν είναι μόνο πολιτική. Πρόκειται για μια πολύπλευρη κρίση που αγκαλιάζει όλους τους κρίσιμους τομείς της πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής ζωής, καθώς και τα εθνικά θέματα της γειτονικής μας χώρας.

Η επίσημη αιτία που πρόβαλε ο αρχηγός του ΡΑΚ για τη διάλυση της κυβέρνησης συνασπισμού ήταν η απαίτησή του να απολυθεί ο αρχηγός της αστυνομίας στην Πόλη Νεκντά Μενζίρ, ο οποίος το Φλεβάρη είχε καταφερθεί εναντίον του υπουργού για τα ανθρώπινα δικαιώματα καταλογίζοντάς του ότι ενθαρρύνει την τρομοκρατία. Ο υπουργός όμως αυτός, ο Αλγκάν Χατζάλογλου, προερχόταν από το ΡΑΚ, κι έτσι φαινόταν εύλογο το αίτημα του Μπαϊκάλ.

Φαίνεται όμως πως το "χει η μοίρα των τελευταίων χρόνων όλοι οι λαϊκιστές να παρουνιάζονται με φιλολαϊκό προσοπίο προκειμένου να καλύψουν την αντιδραστική πολιτική τους. Έτσι και το ΡΑΚ εστιάζει τις διαφορές του με την Τσιλέρ στα ζητήματα των ιδιωτικοποιήσεων, της κοινωνικής πολιτικής και της επιτάχυνσης του εκδημοκρατισμού. Μήπως σας θυμίζον τύποτα όλ' αυτά;

Αυτό όμως ήταν μόνο η αφορμή. Το γενικότερο πολιτικό πρόβλημα της Τουρκίας φαίνεται να συνδέεται άμεσα με την επικείμενη τελωνειακή σύνδεσή της με την Ευρωπαϊκή Ένωση, η οποία, αδυνατώντας να κατανοήσει τι παίζεται αυτή τη στιγμή στη χώρα αυτή, την πιέζει για ορισμένες σημαντικές αλλαγές που έχουν να κάνουν με τα λεγόμενα ανθρώπινα δικαιώματα και το Κουρδικό.

Συγκεκριμένα, η ΕΕ ζητάει από την Τουρκία να αφήσει ελεύθερους τους οκτώ κουρδικούς καταγωγής βουλευτές που είχαν καταδικαστεί και φυλακιστεί μέχρι ως υποστηρικτές του ΡΚΚ, καθώς και την κατάργηση από τον τουρκικό ποινικό κώδικα του άρθρου 8, το οποίο στην ουσία ποινικοποιεί την έκφραση γνώμης, αφού καταδικάζει όποιον κάνει λόγο ακόμα και για ύπαρξη Κούρδων στην Τουρκία, με το αιτιολογικό της διαμελιστικής προπαγάνδας. Η Τσιλέρ έχει προσπαθήσει να φέρει την κατάργηση του άρθρου αυτού στο Κοινοβούλιο, αλλά πάντα αντιδρούσαν οι α-

κραιοί εθνικιστές και ο στρατός, ο οποίος, ως σημειωθεί, παίζει ουσιαστικό **πολιτικό** ρόλο -συνταγματικά κατοχυρωμένο- στην Τουρκία.

Από την άλλη ο μακροχρόνιος πόλεμος με το σοσιαλφασιστικό ΡΚΚ έχει αιμορραγήσει οικονομικά τη χώρα: Μόνο για φέτος υπολογίζονται σε 6 δις δολάρια τα έξοδα, δηλαδή το ισόποσο δύο χρόνων εξαγωγών!

Η Τσιλέρ προσπαθεί όμως ν' αποφύγει τις εκλογές πάση θυσία και γι' άλλους λόγους. Έχει βάλει μπροστά ένα πρόγραμμα οικονομικής ανάκαμψης, το οποίο με πιθανές πρόωρες εκλογές θα τιναχτεί στον αέρα, οξύνοντας τα κοινωνικά και οικονομικά προβλήματα. Στο πρόγραμμα προβλέπονται και ιδιωτικοποιήσεις σε βασικούς κλάδους, καθώς και μείωση του πληθωρισμού από 150% πέρσι σε 40% φέτος (ήδη έχει φτάσει στο 80%). Οι αυξήσεις όμως των εργαζομένων είναι μόλις 5,4% και οι μισθοί αντιστοιχούν σε ποσόν 94 χιλ. δραχμών, με την ανεργία να διογκώνεται απειλητικά. Οι τελευταίες ογκώδεις διαδηλώσεις των τουρκικών εργατικών συνδικάτων και των δημόσιων υπαλλήλων με επικεφαλής την οργάνωση Τουρκ-ις είναι χαρακτηριστικές του οικονομικού κλίματος που επικρατεί.

Τις πρόωρες όμως εκλογές απεύχονται τόσο ο πρόεδρος Ντεμιρέλ όσο και ο κεμαλικών καταβολών στρατός, παράγοντες οι οποίοι δε θα ήθελαν σε καμιά περίπτωση να δουν τους ισλαμιστές να καρπώνονται, μετά την κατάκτηση στις δημοτικές εκλογές σημαντικών πόλεων όπως η Πόλη και η Άγκυρα, ψήφους διαμαρτυρίας και να μετατρέπονται σε ρυθμιστές των πολιτικών πραγμάτων. Κάτι τέτοιο άλλωστε θα ήταν τραγωδία και για την Ευρώπη, που τελευταία έχει ανακηρύξει το φονταμενταλισμό σε κύριο εχθρό της, άσχετα αν οι ενέργειές της σε σχέση με την εσωτερική κατάσταση της Τουρκίας οδηγούν, αντικειμενικά, στο να δίνουν πόντους περισσότερο στους ισλαμιστές παρά στα λαϊκά κόμματα.

ΟΙ ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΗΣ ΔΥΣΗΣ

Ίσως σ' αυτό το σημείο να πρέπει να μιλήσουμε λίγο περισσότερο για τα αποτελέσματα των δυτικών παρεμβάσεων στα εσωτερικά της Τουρκίας και να δούμε πού αυτές οδηγούν.

Καταρχήν, η πτώση της κυβέρνησης Τσιλέρ ανησύχησε, όπως ήταν λογικό, κύκλους της Δύσης, και μάλιστα από τους πιο δημοκρατικούς. Η Monde τη θεωρούσε «*άσχημη είδηση για την Ευρώπη*» και σημείωνε χαρακτηριστικά ότι «*συγκλονίζει μια σημαντική χώρα για την ισορροπία μιας ολόκληρης περιοχής και επομένως κανένας δεν μπορεί να εύχεται να εισέλθει και πάλι σε περίοδο πολιτικής αναταραχής*» (Ελευθεροτυπία, 29/9). Και τι έκανε όλο το προηγούμενο διάστημα η ΕΕ και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο εκτός από το να βγάζει ψηφίσματα και καταγγελίες για "καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων" στην Τουρκία και σπρώχνοντας τη χώρα σε διπλωματική απομόνωση; Είναι χαρακτηριστικό να σημειώσουμε εδώ ότι πολλά από αυτά τα ψηφί-

σματα τα προτείνει ποιος λέτε; Ο "δημοκράτης" Αλαβάνος, ευρωβουλευτής του Συν και γνωστός σοσιαλφασίστας, με το σιγοντάρισμα του Παπαγιαννάκη. Από κει και μόνο καταλαβαίνει κανείς σε τι λάκκο πέφτουν οι αστοφιλεύθεροι δυτικοί, που δεν μπορούν να κατανοήσουν πού οδηγούν οι "αγνές" τους προθέσεις.

Όταν η Τουρκία μπήκε στο Ιράκ να κυνηγήσει το ΡΚΚ, αυτοί δεν ήταν που διέκοψαν αυτομάτως τη στρατιωτική βοήθεια σε εξοπλισμούς προς την Τουρκία με το αναμίσγισμα των γνωστών θεωριών περί "ανθρώπινων δικαιωμάτων" (μερικοί δυτικοί μάλιστα άρχισαν να μιλούν και για διαμελισμό της Τουρκίας); Η θεωρία αυτή είναι πολύ βολική όταν έχουμε να κάνουμε με αστικές δημοκρατίες με δημοκρατική παράδοση αιώνων, όπως είναι οι δυτικοευρωπαϊκές δημοκρατίες, όμως με την Τουρκία δεν είναι έτσι τα πράγματα, γιατί η χώρα αυτή βρίσκεται ουσιαστικά σε πόλεμο με έναν αδίστακτο φασισμό που δεν κάνει διάκριση ανάμεσα σε στρατιώτες και άμαχους, αλλά επιδιώκει την εθνική εκκαθάριση στη νοτιοανατολική Τουρκία προκειμένου να κατασκευάσει ένα υποχείριο στη Ρωσία κρατικό μόρφωμα. Και είναι σίγουρο ότι σ' αυτόν τον πόλεμο η Τουρκία δε διακρίνει ανάμεσα στον κουρδικό λαό και το ΡΚΚ.

Η Τουρκία δεν είναι από τις δημοκρατικές χώρες του πλανήτη. Είναι μια χώρα με μακρόχρονη παράδοση πραξικοπημάτων και επεμβάσεων του στρατού στην πολιτική ζωή της χώρας, μια χώρα όπου καταπατούνται συστηματικά στοιχειώδη δημοκρατικά δικαιώματα του λαού της, όπως το δικαίωμα του συνδικαλισμού. Τα περισσότερα απ' αυτά που περιγράφουν οι σχετικές εκθέσεις διεθνών οργανώσεων για εξαφανίσεις προσώπων, φυλακίσεις χωρίς δίκη κτλ. είναι αλήθεια, όπως αλήθεια είναι και το ότι η κουρδική μειονότητα ούτε αναγνωρίζεται σαν τέτοια ούτε αντιμετωπίζεται σαν τέτοια ούτε της έχουν αποδοθεί δικαιώματα να έχει τα σχολεία της, τον πολιτισμό της, τη γλώσσα της κτλ. Όλ' αυτά είναι γεγονότα. Όμως, σε τελική ανάλυση, αυτά είναι ζητήματα που πρέπει να τα λύσει ο ίδιος ο λαός της Τουρκίας και όχι οι αυτοκλήτοι "προστάτες" του, δυτικοί κι ανατολικοί (ιδίως οι δεύτεροι). Η από τα έξω πίεση για τέτοιου είδους αλλαγές το μόνο που καταφέρνει είναι να καλλιεργεί το αντίθετο κλίμα στη χώρα αυτή και να διογκώνει το αντιδυτικό κλίμα, κάτι που μόνο τους ισλαμιστές, τους τούρκους σοβινιστές και τους ρωσόδουλους συμφέρει.

Στο κάτω-κάτω της γραφής, τι θα έκαναν οι δυτικοί αν είχαν να αντιμετωπίσουν στη χώρα τους παρόμοιο πόλεμο; Θα επέμεναν να είναι τόσο "δημοκρατικοί"; Πολύ αμφιβάλλουμε.

Αντί λοιπόν να βοηθήσουν τη χώρα να σταθεί στα πόδια της και να τη στηρίξουν οικονομικά και πολιτικά, βοηθώντας τη παράλληλα να κάνει σταδιακά τα απαραίτητα δημοκρατικά βήματα, της βάζουν συνεχώς όρους που γνωρίζουν πολύ καλά ότι **σήμερα** αδυνατεί να τους εκπληρώσει, τουλάχιστον στο βαθμό που οι δυτικοί θα ήθελαν.

Έτσι, στην έκκληση του Ινονού, λίγες ώρες πριν ανακοινωθεί η παραίτηση της τουρκικής κυβέρνησης, προς το ευρωκοινοβούλιο να επικυρώσει το Δεκέμβριο την τελωνειακή σύνδεση, ο ισπανός ευρωβουλευτής Καρνέρο, που θα συντάξει τη σχετική έκθεση, δήλωνε πως «*η πλειοψηφία του Ευρωκοινοβουλίου είναι δύσκολο να μεταβάλει τη γνώμη της για την Τουρκία αν τα δεδομένα δεν αλλάξουν πολύ σύντομα. Περιμένουμε χειρονομίες από την κυρία Τσιλέρ, που μας έχει δώσει υποσχέσεις. Και δε μας αρκεί βεβαίως μια υπόσχεση ότι θα καταργηθεί το επίμαχο άρθρο του αντιτρομοκρατικού νόμου του Ιανουαρίου*». Στις 5/10 ο Ινονού εκφράζει πάλι την έντονη δυσφορία του λέγοντας ότι η ΕΕ «*δεν μπορεί να θέτει ως όρο το πρόβλημα της Κύπρου, την απελευθέρωση των Κούρδων βουλευτών, τις συνταγματικές τροποποιήσεις και την τροποποίηση του άρθρου 8 του αντιτρομοκρατικού νόμου*».

Από την άλλη πλευρά, δύο ενθαρρυντικά στοιχεία δεν μπορούν να ανατρέψουν το κλίμα απομόνωσης της Τουρκίας. Το ένα είναι ότι η Γερμανία απελευθερώνει 150 εκατ. μάρκα για την επιχορήγηση της κατασκευής δύο τουρκικών φρεγατών από γερμανικά ναυπηγεία και ανακοινώνει την παραχώρηση εξοπλισμού αξίας 100 εκατ. μάρκων. Το δεύτερο ότι η αμερικανική Γερουσία απέρριψε τροπολογία του ρεπουμπλικανού Ντ' Αμάτο να μειωθεί η βοήθεια στην Τουρκία περισσότερο από 50% με πρόσχημα τις "συνεχιζόμενες παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της διεθνούς νομοθεσίας".

Τώρα, βέβαια, μετά την πολιτική κρίση στην Τουρκία οι δυτικές κυβερνήσεις θα ζοριστούν και θα το ξανασκεφτούν. Ίσως όμως τότε είναι πια αργά για τον ευρωπαϊκό προσανατολισμό αυτής της χώρας.

H ΝΕΑ ΤΟΥΡΚΙΚΗ
ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

Μετά από τις παντοειδείς πιέ-

σεις, η Τσιλέρ προσπάθησε χωρίς αποτέλεσμα να συνεργαστεί με το κόμμα της Μητέρας Πατρίδας του Μεσούτ Γιλμάζ, ο οποίος όμως ζήτησε όλα τα οικονομικά υπουργεία και αυτό των Εξωτερικών. Οι διαπραγματεύσεις ναυάγησαν, οπότε η Τσιλέρ αναγκάστηκε να στραφεί προς τον ακροδεξιό Τουρκές του Κόμματος Εθνικιστικής Δράσης και τον επιθετικό εθνικιστή Ετζεβίτ του "Δημοκρατικού" Αριστέρου Κόμματος (αυτών που εισέβαλε στην Κύπρο το '74). Έτσι, κάτω από τις ευρωπαϊκές πιέσεις για "περισσότερη δημοκρατία", η φιλοευρωπαϊκή πολιτική μερίδα της Τουρκίας με εκφραστή την Τσιλέρ εξωθείται σε εκτροματικές και βαθύτατα αντιευρωπαϊκές λύσεις! Αυτή είναι η τραγωδία του πράγματος: Η ευρωπαϊκή πολιτική εξαναγκάζει την Τουρκία να πέσει στην "αγκαλιά" των πιο αντιευρωπαϊκών, μετά τους ισλαμιστές, στο εσωτερικό της χώρας!

Μήπως όμως είναι σίγουρη η υπερψήφιση της νέας κυβέρνησης από τη βουλή στην ψηφοφορία που θα διεξαχθεί στις 15 Οκτώβρη; Κάθε άλλο. Γιατί πρόκειται για συνεργασία "υπό όρους". Ο Ετζεβίτ φρόντισε να στείλει στην Τσιλέρ επιστολή αναφέροντας ότι το κόμμα του θα δώσει ψήφο εμπιστοσύνης μόνο σε περίπτωση που γίνουν δεκτοί οι όροι του, με πρώτο αυτόν που αφορά την υπογραφή συλλογικής σύμβασης με τους δημόσιους υπαλλήλους. Είδατε εργατικό πρόσωπο οι κύριοι Ετζεβίτ και Τουρκές;

Αλλά και από το κόμμα της Τσιλέρ, τον "Ορθό Δρόμο", 14 βουλευτές δήλωσαν ότι δε θα δώσουν ψήφο εμπιστοσύνης στη νέα κυβέρνηση.

Πάντως, όπως και να 'χει το πράγμα, δύο είναι οι πιθανότητες. Αν τελικά πάρει ψήφο εμπιστοσύνης, η Τσιλέρ θα είναι όμηρος των αντιευρωπαϊκών εθνικιστών. Αν όχι, θα γίνουν πρόωρες εκλογές (οι κανονικές είναι να γίνουν το Νοέμβριο του '96), με σίγουρη την ουσιαστική άνοδο των ισλαμιστών και των εθνικιστών. Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα δηλαδή. Οι Ρώσοι θα τρίβουν τα χέρια τους.

Μετέωρα: Επιστροφή του Μεσαίωνα

συνέχεια από τη σελ. 6

και σε βράχους που δεν υπάρχουν μοναστήρια, ακόμη και σε μια έκταση έξι χιλιάδων στρεμμάτων που ανήκουν στο δήμο Καλαμπάκας και στην κοινότητα Καστρακίου. Απώτερος στόχος τους είναι να ενώσουν το χώρο αυτό που ζητούν να χαρακτηρίσουν "ιερό" με τα μοναστηριακά τσιφλίκια, που καταλαμβάνουν μια έκταση 30.000 ως 40.000 στρεμμάτων. Αυτοί λοιπόν οι "αρνητές των εγκοσμίων", των "υλικών και γήινων" απολαύσεων, που ζουν με νηστεία και προσευχή, είναι οι μεγαλύτεροι γαιοχτήμονες της χώρας μας, κερδίζοντας τεράστια ποσά από την οικονομική εκμετάλλευση της απέραντης περιουσίας τους.

Αφορμή για τα παραπάνω είναι ένα νομοσχέδιο που έχει κατατεθεί για ψήφιση στη Βουλή από το ΥΠΕΧΩΔΕ για την "αναγνώρι-

ση της περιοχής των Μετεώρων ως ιερού χώρου". Σ' αυτό δεν ξεκαθαρίζονται τα όρια της περιοχής που θα χαρακτηριστεί ιερή από εκείνη του ιδιαίτερου φυσικού κάλλους και του αρχαιολογικού χώρου. Αυτά αφήνονται να ρυθμιστούν με προεδρικά διατάγματα. Είναι γνωστό ότι θα ασκηθούν πιέσεις από την Εκκλησία κι από τη Λιάνη, που έχει αναλάβει προστασία της, και από κάθε λογής ρωσόδουλο για την ικανοποίηση των παράλογων απαιτήσεων των μοναχών των Μετεώρων, στα πλαίσια πάντα της πολιτικής του "ορθόδοξου" τόξου.

Όλα αυτά έχουν ξεσηκώσει την αντίδραση βουλευτών του ΠΑΣΟΚ, μερίδας του Τύπου (Ελευθεροτυπία, 2 Οκτώβρη), αλλά κυρίως των κατοίκων των γύρω περιοχών από τα Μετέωρα, και ιδίως της Καλαμπάκας και του Καστρακίου.

Η ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΘΥΤΗ - ΘΥΜΑΤΟΣ ΣΤΙΣ ΣΦΑΓΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΑΓΕΒΟ

Οι κρυφοί και ανοιχτοί φίλοι της Σερβίας κατηγορούν τους Βόσνιους ότι έριξαν τον όλμο που προκάλεσε τη σφαγή της 28ης Αυγούστου στο Σεράγεβο. Τα ελληνικά μέσα ενημέρωσης σχεδόν ποτέ δε χρειάστηκαν προσχήματα για να αποδώσουν είτε με υπαινιγμούς είτε ξεκάθαρα τον τακτικό βομβαρδισμό του Σεράγεβο στους υπερασπιστές του, δηλ. στους Βόσνιους.

Σήμερα, η "έγκριτη" φιλολογία αυτού του είδους παίρνει μια έκταση γιατί βρήκε απροσδόκητα στηρίγματα σε δημοσιεύματα του διεθνούς Τύπου όπως αυτά του περιοδικού *Nation* και των *Sunday Times* της 1.10.95. Το άρθρο των *Sunday Times* βασίζεται σε Βρετανούς και Γάλλους εμπειρογνώμονες, που δήλωσαν ότι η γωνία πτώσης του όλμου ήταν τέτοια που μάλλον προήλθε από το βοσνιακό στρατό. Η δημοσιότητα αυτών των εκτιμήσεων ήρθε με ορμή μετά τη νικηφόρα αντεπίθεση των Βόσνιων και Κροατών και την απελευθέρωση σημαντικών εδαφών της Βοσνίας, που περιόρισε το σέρβο εισβολέα σε κάτι λιγότερο από το 49% των εδαφών που δίνει το σχέδιο.

Ο στόχος αυτών των άρθρων είναι να ανακόψουν και να συγκρατήσουν το βοσνιακό στρατό απ' το να συνεχίσει την αντεπίθεσή του, ανατρέποντας έτσι το χάρτη που έχουν ορίσει οι προξενήτρες της ειρήνης στη Βοσνία. Είναι δηλ. ένα επιπλέον βρώμικο μέσο διπλωματικής πίεσης για την υποταγή των Βόσνιων και το χτύπημα στη διεθνή κοινή γνώμη του κύρους της βοσνιακής αντίστασης.

Δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει κάτι τέτοιο. Κάθε φορά που οι Βόσνιοι δυναμώνουν και επιχειρούν να ανατρέψουν τους συσχετισμούς στο έδαφος, βρίσκονται αντιμέτωποι με παρόμοιες κατηγορίες. Οι Δυτικοί θέλουν ένα πράγμα: να τελειώσει ο πόλεμος με οποιοδήποτε τρόπο. Οι Βόσνιοι επιθυμούν την απελευθέρωση της χώρας τους. Ακόμα και η πιο προωθημένη αντισέρβικη γραμμή μέσα στη Δύση (εκτός απ' το αμερικάνικο Κογκρέσο), όπως είναι η γαλλική, είναι ενάντια στην έκφραση αυτής της επιθυμίας των Βόσνιων για λευτεριά, που συμπυκνώνεται στην άρση του εμπάργκο των όπλων, ενώ το ίδιο το Κογκρέσο στηρίζει μόνο την άρση του εμπάργκο στα όπλα χωρίς τους βομβαρδισμούς εξαιτίας του απομονωτισμού των ΗΠΑ που εκφράζουν οι Ρεπουμπλικάνοι.

Πίσω από τη δυσφημιστική εκστρατεία των Βόσνιων βρίσκεται η διπλωματική πίεση της Ρωσίας για την υποχώρηση των Δυτικών στις απαιτήσεις της γαλλικής διοίκησης της "ειρηνευτικής δύναμης" των στρατιωτών της έξω από το ΝΑΤΟ και την προστασία των "αδελφών ορθόδοξων Σλάβων". Είναι οι ρώσικες μυστικές υπηρεσίες που κατ'άγγελαν τις αντίστοιχες δυτικές σα συνένυχες με τους "φανατικούς Μουσουλμάνους" για τη σφαγή στην αγορά του Σεράγεβο που προκάλεσε τους βομβαρδισμούς του ΝΑΤΟ (Εποχή, 1η Οκτώβρη, ανταπόκριση του Αργύρη Παναγόπουλου απ' το Μιλάνο). Είναι η σταθερή καταγγε-

λία του ρώσου συνταγματάρχη Αντρέι Ντεμουρένκο (επικεφαλής των ρώσων κυανοκράνων) ότι τον όλμο τον έριξαν οι Βόσνιοι.

Οι υποστηρικτές αυτής της άποψης βρίσκουν "εξαιρετικά ύποπτη" τη γρήγορη και αποφασιστική έκθεση του ΟΗΕ ότι τον όλμο τον έριξαν οι Σέρβοι. Αυτό όμως έγινε γιατί οι βομβαρδισμοί του ΝΑΤΟ είχαν αποφασιστεί με οικουμενική συναίνεση. Γιατί έπρεπε να συγκρατηθεί και να τιθασευτεί ο σερβοβοσνιακός σοβινισμός, που ζητούσε την ισοπέδωση του Σεράγεβο και αντιστεκόταν σε κάθε συμβιβασμό στα ποσοστά των εδαφών που όριζε το ειρηνευτικό σχέδιο. Γιατί οι Βόσνιοι έπρεπε να οδηγηθούν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Γιατί το αμερικάνικο Κογκρέσο έπρεπε να πάρει ένα ισχυρό αντάλλαγμα για να υποχωρήσει στον εξοπλισμό των Βόσνιων. Γιατί η Ρωσία θέλει να κλείσει τακτικά το βοσνιακό, ώστε να αντιμετωπίσει το αντιρροπικό ρεύμα που δυναμώνει μέσα στον ισλαμικό κόσμο. Όταν αυτοί οι στόχοι εκπληρώθηκαν, μπήκε σε κίνηση η ρώσικη εκστρατεία δυσφήμισης των Βόσνιων.

Τα ψέματα που εκτοξεύονται όμως καταρρέουν αν κοιτάξει κανείς τα γεγονότα της εποχής του βομβαρδισμού. Οι Σέρβοι φασίστες, κάτω από ρώσικη καθοδήγηση, ξεχύθηκαν στην Ανατολική Βοσνία καταλαμβάνοντας τις "ασφαλείς" περιοχές της Σρεμπρένιτσα και της Ζέπα εκκαθαρίζοντας τον πληθυσμό τους. Στη διάρκεια της ναζιστικής τους επέλασης είχαν διακηρύξει ότι τελικός στόχος τους ήταν η κατάληψη του Σεράγεβο. Ο ίδιος ο Καρατζιτς είχε δηλώσει στους Βόσνιους: «*Η το μοιραζόμαστε στα δυο ή θα γίνει ολόκληρο σέρβικο*». Αλλά ξαφνικά η Ρωσία και η Σερβία βρέθηκαν μπροστά στην αποφασιστική στάση της Γαλλίας του Σιράκ, που ζητούσε βομβαρδισμό των Σέρβων. Η κόκκινη γραμμή για τους φασίστες μπήκε στο Γκόραζντε, τη στρατιωτική πύλη του Σεράγεβο. Η Ρωσία ελίχθηκε προσεγγίζοντας τον κροατικό σοβινισμό και του παραχώρησε την Κράινα με αντάλλαγμα το διαμελισμό της Βοσνίας με το Μιλόσεβιτς για ν' απομονώσει τους Βόσνιους.

Ο σερβοβοσνιακός σοβινισμός, άπληστος απ' το πάθος του, πήρε πολύ στα σοβαρά τις απειλές του Καρατζιτς και κινήθηκε πρόωρα να βομβαρδίσει το Σεράγεβο. Το μεγαλοσέρβικο σκυλί δάγκωσε παραπάνω απ' το επιτρεπτό και έπρεπε να μπει το φίμωτρο απ' τον αφέντη του χωρίς η ίδια η Ρωσία να εκτεθεί.

Οι Βόσνιοι δεν είχαν κανένα συμφέρον να δημιουργήσουν μια προβοκάτσια για να προκαλέσουν βομβαρδισμούς του ΝΑΤΟ γιατί:

α) είχαν δει την ελεεινή στάση της Δύσης στη Σρεμπρένιτσα και στη Ζέπα,

β) ο βοσνιακός στρατός είχε απελευθερώσει εδάφη γύρω από το Σεράγεβο και προωθούνταν σταθερά σ' όλη τη διάρκεια του καλοκαιριού,

γ) η βοσνιακή ηγεσία περίμενε αυνόμοια την απόφαση του αμερικάνικου Κογκρέσου, που σίγουρα

θα ψήφιζε άρση του εμπάργκο των όπλων στις αρχές του Σεπτεμβρίου,

δ) η απελευθέρωση της Κράινα, οι νίκες των Κροατών και το σπάσιμο του σέρβικου κλοιού στο Μπίχατς έδιναν νέες ελπίδες στους Βόσνιους για μια μεγάλη αντεπίθεση σε συμμαχία με τους Κροάτες ενάντια στο σέρβο εισβολέα, και τέλος

ε) η βοσνιακή κυβέρνηση ήταν ενάντια στο ειρηνευτικό σχέδιο.

Ο ΟΛΜΟΣ ΤΟΥ ΦΛΕΒΑΡΗ ΤΟΥ '94

Για να ενισχύσει τα επιχειρήματά της ενάντια στους Βόσνιους η λέσχη των φίλων της Ρωσίας και της Σερβίας ανασύρει τον όλμο στην αγορά του Σεράγεβο το Φλεβάρη του '94 και κραυγάζει πως τότε ο ΟΗΕ αποφάνθηκε ότι ήταν μουσουλμάνικος.

Ακόμα ισχυρίζεται ότι τότε το πόρισμα του ΟΗΕ έκανε αρκετό καιρό για να βγει, ενώ το τωρινό μόνο τρεις ώρες. Μαζί τους ξεσπαθώνουν και οι διαρρήχτες του Μ-Λ ΚΚΕ (*Λαϊκός Δρόμος*, 9/9) και το ΚΚΕ μ-λ (*Προλεταριακή Σημαία*, 23/9).

Όπως τώρα, έτσι και τότε ο ελληνικός Τύπος δεν περίμενε κανένα πόρισμα του ΟΗΕ για να διακηρύξει με πρωτοσέλιδα ότι ο όλμος ρίχτηκε από τους Βόσνιους.

Τι κι αν δύο αλλεπάλληλα πορίσματα του ΟΗΕ συμπέραναν ότι δεν μπορούσαν να προσδιορίσουν από πού ρίχτηκε ο συγκεκριμένος όλμος; Λεπτομέρεια.

Εκείνη την εποχή ο βοσνιακός στρατός είχε ανασυγκροτηθεί και μετασχηματιστεί σε τακτικό στρατό διώχνοντας και συλλαμβάνοντας τα εγκληματικά και τυχοδιωκτικά στοιχεία. Ολόκληρη σχεδόν η ηγεσία του στρατού άλλαξε και ακολούθησε την προτροπή του πρωθυπουργού Σίλατζιτς "Να στηριχτούμε στις δικές μας δυνάμεις". Έτσι έφτασε να νικήσει τον κροατικό στρατό στην κεντρική Βοσνία και να αντεπιτεθεί σ' όλη τη γραμμή των μετώπων ενάντια στους Σέρβους φασίστες.

Ο Ιζετμπέκοβιτς για πρώτη φορά έφτανε στη Γενεύη, όπου γίνονταν οι διαπραγματεύσεις, τόσο δυνατός πολιτικά όση ήταν η ισχύς του βοσνιακού στρατού που ξέσκιζε το διαμελιστικό σχέδιο των Βανς-Όουεν στην πράξη και έβαζε σα στόχο την απελευθέρωση ολόκληρης της Βοσνίας. Τα παζάρια απέτυχαν και οι Βόσνιοι συνέχιζαν την αντεπίθεση.

Τότε ήρθε ο όλμος στην αγορά του Σεράγεβο με 68 νεκρούς. Το αποτέλεσμα ήταν η παράδοση των σέρβικων βαριών όπλων στον ΟΗΕ μαζί με τα βοσνιακά βαριά όπλα χωρίς να αρθεί η πολιορκία του Σεράγεβο απ' τους Σέρβους φασίστες, ενώ με ρώσικη παρέμβαση τα σχέδια των δυτικών για βομβαρδισμούς του ΝΑΤΟ κατέρρευσαν και αποδείχθηκε πλήρως η έλλειψη στρατηγικής της Δύσης.

Τότε συνέβη και το εξαιρετικό γεγονός. Το Στέιτ Ντιπάρτμεντ, που υποστήριζε επέμβαση του ΝΑΤΟ στη Βοσνία, εμφανιζόταν βέβαιο ότι οι Σέρβοι έριξαν τον όλμο, ενώ το αμερικάνικο Πεντάγωνο, που δεν ήθελε την επέμβαση, υποστήριζε ότι τον όλμο τον έρι-

ξαν οι Βόσνιοι για να προκαλέσουν επιδρομές του ΝΑΤΟ (*US News and World Report, Washington Gossip - No Man's Land*, σελ. 27, Δευτέρα 21/2/94).

Η "άγνωστη" ταυτότητα του δράστη που έριξε τον όλμο υποτασσόταν στην πολιτική ανάγκη να σταματήσει η προέλαση των Βόσνιων και να οδηγηθούν στην υπογραφή του διαμελισμού της Βοσνίας.

Υπήρχε και τότε μια διεθνής πηγή πληροφόρησης που υποστήριζε την εκδοχή του μουσουλμάνικου όλμου. Ήταν το γαλλικό τηλεοπτικό κανάλι TF1 και ο δημοσιογράφος Μπερνάρ Βολκέρ που είχε αποκαλύψει μια "εμπιστευτική έκθεση" του ΟΗΕ, η οποία αργότερα έγινε επιστολή-έκθεση του μεσολαβητή Όουεν. Όμως στις 18 Μάρτη ο ίδιος ο Μπερνάρ Βολκέρ στέλνει επιστολή στη *Monde*. Σ' αυτήν αναφέρει ότι στο κείμενο που μοιράστηκε από την ελληνική προεδρία στους υπουργούς Εξωτερικών της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξαφανίστηκαν τα εισαγωγικά της επίμαχης φράσης του Όουεν. Στην παράγραφο 7 της επιστολής του ο Όουεν μετέφερε σχετικό «*τηλεγράφημα του γιουγκοσλαβικού πρακτορείου ειδήσεων (Τανγιούγκ)*, το οποίο, επικαλούμενο ανώνυμες πηγές των κυανοκράνων, απέδιδε την ευθύνη της οβίδας στους Μουσουλμάνους». Τα εισαγωγικά έλειπαν έτσι ώστε η φράση να αποδίδεται στον ίδιο τον Όουεν. Ο Βολκέρ σημειώνει ότι ο γάλλος υπουργός Εξωτερικών έστειλε φωτοτυπία της επιστολής στο κανάλι TF1 στην οποία υπήρχαν τα εισα-

γωγικά όταν ο Όουεν ανέφερε το τηλεγράφημα του Τανγιούγκ. Η ελληνική προεδρία όμως είχε εξαφανίσει τα εισαγωγικά στο κείμενο που αναπαρήγαγε. Ο Βολκέρ στο γράμμα του προς τη *Monde* έγραφε ότι απέφυγε επιμελώς να κάνει οποιαδήποτε διασταύρωση της "αποκάλυψης" του υποκύπτωντας στον εύκολο εντυπωσιασμό.

Ο γάλλος δημοσιογράφος παραπέμφθηκε από το γαλλικό ραδιοτηλεοπτικό συμβούλιο στην πειθαρχική επιτροπή για παράβαση της δημοσιογραφικής δεοντολογίας.

Σημειώνουμε ότι τότε επίσημη θέση της Σερβίας ήταν ότι ο όλμος ρίχτηκε από τους Βόσνιους.

Την ημέρα που ο Βολκέρ έστειλε την επιστολή του στη *Monde* υπογραφόταν στην Ουάσιγκτον η κροατοβοσνιακή ομοσπονδία, που ήταν η πρώτη επίσημη άρνηση της ενιαίας πολυεθνικής Βοσνίας ή, αλλιώς, η πρώτη πράξη του διαμελισμού της Βοσνίας.

Στη χώρα μας η πληροφόρηση για τη Βοσνία βρίσκεται στις κάνες του σέρβικου πυροβολικού και οι ανταποκρίσεις γίνονται μπροστά από τα σέρβικα τανκς ή απευθείας από τη σφηκοφωλιά του σέρβικου φασισμού στο Πάλε.

Έτσι, δεν είναι τυχαίο που στην εφημερίδα *Εποχή* (8/10, σελ. 8, άρθρο του Δημήτρη Μπελαντή) ο δημοσιογράφος ισχυρίζεται ότι στις 29.6.95 ο όλμος που έπληξε το ραδιοτηλεοπτικό σταθμό του Σεράγεβο με 5 νεκρούς και 30 τραυματίες ήταν μουσουλμάνικος.

Τι κι αν ο διεθνής Τύπος και το πρακτορείο Ρόιτερ, καθώς και η *Ελευθεροτυπία*, πληροφορούσαν ότι οι Σέρβοι έριξαν τον όλμο γιατί ο βοσνιακός στρατός προωθούνταν στα κατεχόμενα απ' τους Σέρβους εδάφη του Σεράγεβο. Λεπτομέρεια!

Η πορεία της ντροπής

Αναρωτιέται κανείς πόσο μεγάλες είναι τελικά και μέχρι πού θα φτάσουν οι υπηρεσίες που έχει προσφέρει στην ανθρωπότητα η αντίσταση του βοσνιακού λαού ενάντια στη χιτλερική Σερβία. Δεν έχει αποκαλύψει μόνο το ρώσικο ιμπεριαλισμό που κρύβεται πίσω από τους φασίστες Σέρβους επιθετιστές, αλλά και τα κάθε λογής σκουλήκια που σέρνονται πίσω από τη γραμμή του στις διάφορες χώρες. Εδώ μιλάμε για την Ελλάδα και για τη συγκέντρωση και πορεία που έγινε την προηγούμενη εβδομάδα στην Αθήνα από μια σειρά οργανώσεις. Τα κύρια συνθήματα ήταν: «*Να φύγουν οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ από τα Βαλκάνια, να σταματήσουν οι βομβαρδισμοί των Βοσνιοσέρβων, να καταγγελλθεί η υποστήριξη της Ελλάδας στη ΝΑΤΟϊκή επέμβαση (πού την είδαν; σ.σ.), για την ανάπτυξη της αλληλεγγύης των λαών ενάντια στον πόλεμο, τους εθνικισμούς και τον ιμπεριαλισμό*». Οι οργανώσεις που συμμετείχαν είναι οι εξής: ΑΚΟΑ, Αριστερές Συσπειρώσεις, ΕΑΜ, ΕΕΚ, ΕΚΚΕ, ΚΚΕ (μ-λ), ΜΛ-ΚΚΕ, ΝΑΡ, ΟΚΔΕ, ΣΑΚΕ, Νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση, Νέοι Σοσιαλιστές, Μαχομένη Αριστερά, Λαϊκή Πρωτοβουλία ενάντια στη Νέα Τάξη, τον εθνικισμό και τον πόλεμο, ΤΔΚΡ (Επαναστατικό Κομμουνιστικό Κόμμα Τουρκίας), Επιτροπή Βαλκανικής Αλληλεγγύης.

Όλοι οι παραπάνω αποτελούν τη "λίστα της ντροπής" για το λαό αυ-

τής της χώρας και πρέπει να καταδικαστούν γι' αυτό. Όλοι αυτοί δε βρήκαν κουβέντα να πουν όταν οι φασιστικές σέρβικες ορδές του Καρατζιτς και του Μλάντιτς έσφαζαν, βίαζαν ή κατέστρεφαν τα χωριά και τις πόλεις στη Βοσνία, όταν βομβάρδιζαν ανηλεώς το Σεράγεβο για χρόνια, όταν πραγματοποιούσαν εθνικές εκκαθαρίσεις σε κάθε περιοχή που καταλάμβαναν.

Αίσχος! Βρήκαν την ευκαιρία τώρα που το ΝΑΤΟ βομβαρδίζει τους Σέρβους να φωνάξουν να σταματήσει αυτό που θα έπρεπε να ήταν απάτηση του δημοκρατικού κινήματος: ο ανηλεής βομβαρδισμός του χιτλερικού επιθετιστή. Βέβαια, οι βομβαρδισμοί γίνονται με στρατηγικό στόχο να επιβληθεί όσο το δυνατό γρηγορότερα μια άδικη λύση στο βοσνιακό πρόβλημα, όπως έχουμε αναλύσει και σε άλλα άρθρα μας. Από την άλλη όμως ταχτικά αδυνατίζουν τους Σέρβους και δίνουν κάποιες δυνατότητες στους Βόσνιους.

Τώρα λοιπόν βγήκε στο φως η πραγματική όψη όλων αυτών των πιο πάνω οργανώσεων, η απόφασή τους να ακολουθήσουν τον πόλεμο της χιτλερικής Ρωσίας ενάντια στην Ευρώπη και να μετατραπούν σε σοσιαλφασιστική εμπροσθοφυλακή. Το μίσος των λαών και του λαού μας γι' αυτό το ρεύμα θα γίνει κάποτε ίδιο με το μίσος του ενάντια στους συνεργάτες των Γερμανών. Αλλά το τέλος αυτών θα είναι και το τέλος του ρεβιζιονισμού.

